

РІК LXIX, Ч. 5

ТРАВЕНЬ – 2012 – MAY

№ 5, VOL. LXIX

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

PIK LXIX ТРАВЕНЬ Ч. 5Україномовний редактор – **Лідія Слиж**Англomовний редактор – **Олеся Валло**

Редакційна колеґія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА**Оленка Шкробут, Вірляна Ткач,****Святослава Ґой-Стром**

ISSN 0740-0225

**UKRAINIAN NATIONAL
WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.**

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXIX MAY № 5Ukrainian-language editor – **Lidia Slysh**English-language editor – **Olesia Wallo**

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President**Olenka Shkrobut, Virlana Tkacz,****Sviatoslava Goy-Strom**

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Лідія Слиж. День Матері	1
Олександр Олесь. Мої матері (вірш).....	1
Маріянна Заяць. Ділимось вісками та думками	2
Лілія Григорович. Пам'яті незабутньої Атени Пашко	4
Співчуття СУА	5
Yara Arts Group in “Dream Bridge”	6
Наша обкладинка / Our Cover Artist.....	8
Нам пишуть	8
Любов Калинович. Про двомовність та інтелектуальні здібності дітей і – емеритів	9
Зюна Мартинець. В пам'ять союзнякам 28-го Відділу СУА, Ньюарк, Округа Нью Джерзі	10
Stephanie Sydoriak. From <i>An Ocean Between:</i> <i>100% American-100% Ukrainian</i>	12
Olesia Wallo. Mother Teresa's Legacy	14
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, Views & News	15
To Our New Members – Welcome!	17
Kristina Efimenko. Ukrainian Delegates Visit the Valley.....	17
Діяльність Округ і Відділів СУА	19
Стипендійна Акція СУА	25
Доброчинність	7, 26-28
Відійшли у вічність	29
Olesia Wallo. Peace Corps: 20 Years of Service in Ukraine	31
Ihor Magun. How to Achieve Radiant-Looking Skin	33
Дитячі сторінки	34
Наше харчування	36

На обкладинці: Христина Сай, Мати і дитина.

On the cover: Christina Saj, Mother and Child.

- The Editorial Board does not always share the point of view of the author.
- In Ukrainian, the editors follow the orthography of the Holoskevych dictionary.
- No reprints or translations of *Our Life* materials are allowed without the editor's written permission.
- The author is responsible for the accuracy of the facts in the article.
- Unsolicited manuscripts will not be returned.
- The editor reserves the right to shorten submissions and make grammatical corrections.
- **PLEASE NOTIFY US OF ADDRESS CHANGES PROMPTLY** – there is no charge.
- There is no charge for **MEMORIAL NOTICES** and the photographs with them.
- Please note that the deadline for all **ARTICLE** submission is the **10th of each month**.
- Authors are requested to include a telephone number with manuscripts to allow us to acknowledge submissions and verify information.

Periodicals Postage Paid at New York, NY
and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)**POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”****203 Second Ave., New York, NY 10003**© Copyright 2012 Ukrainian National Women's
League of America, Inc.**Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:**

Tel.: (212) 533-4646

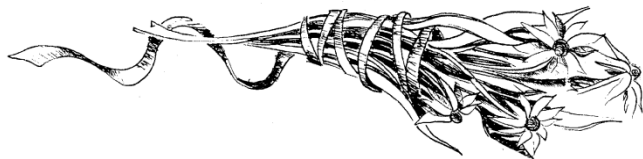
E-mail: office@unwla.org

Адміністратор: **Оля Стасюк**Канцелярійні години: **вівторок, середа, четвер – 11 – 7****UNWLA / Our Life****203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706**Administrator: **OIha Stasiuk**Office hours: **T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.****\$3** Один примірник / Single copy**\$40** Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members**\$50** В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA**Членки СУА** одержують “Наше життя” з оплатою **членської вкладки** через відділ. **Передплатникам** письмово нагадується про відновлення передплати.**Our Life magazine is included** in UNWLA member annual dues, payable through the member's branch. **Subscribers** are sent renewal letters.

*Щиросердечно вітаємо всіх мамів, бабусь і прабабусь
з Днем Матері!*

*Нехай весняне сонечко і синє небо зігріє Ваші душі теплом.
Нехай крилаті лелеки дарують Вам правнучат, внучат і діточок,
які б звеселяли Ваші душі.*

Щастя, здоров'я всім Вам, дорогі Матері!

*Головна Управа СУА
та
редакція журналу «Наше життя».*

Найрідніше слово, яке ми найперше вимовляємо в своєму житті, яке потім носимо в своїх серцях протягом всього життя – це слово МАМА. Майже на всіх мовах світу воно звучить однаково, або дуже подібно. Скільки спогадів і тепла таїть це магічне слово. Воно – про найближчу, найкращу, найкрасивішу і наймилішу людину у світі. Ласкаві очі мами супроводжують дітей у далеких життєвих мандрівках, материнська ласка гріє на все життя аж до старості.

У травні, коли природа Мати вбирає свою доню Землю в пишне вбрання весняних квітів, люди висловлюють подяку материнській самопожертві і відзначають День Матері. День Матері відзначається у другу неділю травня, який вважається місяцем Пречистої Діви Марії. До Матері Божої звертаються християни, просячи заступництва і допомоги. До своєї рідної матері звертається кожен з нас у скрутні моменти в житті, просячи про допомогу.

День Матері – міжнародне свято. Вперше встановлене офіційно Конгресом США 8 травня 1914 року. Після Першої світової війни це свято почали відзначати у Швеції, Норвегії, Данії, Німеччині, Чехословаччині, а відтак майже у всіх країнах світу.

В Україні жінка споконвіку асоціювалася з берегинею сім'ї. Саме від матері залежить виховання дитини і саме мати прищеплює любов до рідної землі. Матері відводиться велика роля у вихованні дітей, особливо духовне збереження своїх дітей, щоб вони пам'ятали свою національну спадщину і походження.

Серед української громади День Матері вперше влаштував Союз Українок Канади в 1928 році. Наступного року це свято вже відзначалося у Львові. Ініціатором урочистостей була редактор тижневика «Жіноча доля» Олена Кисилевська. Також, 1929 року Союз Українок зініціював впровадження цього свята на Тернопільщині. Організації «Просвіта», «Рідна Школа», «Пласт», «Сокіл» та ін. організували концерти, конференції, фестивалі по всій Східній Галичині. Відтоді День Матері відзначали дуже широко і урочисто.

У 1939 році свято заборонила радянська влада. І лише в 1990 році завдяки зусиллям Союзу Українок Свято Матері повернулося на Україну.

То ж схилиємо низенько свої голови і висловлюємо щире спасибі, біловолосі наші бабусі і матері.

Лідія Слиж, редактор.

Олександр Олесь

МОЇЙ МАТЕРІ

Приснилося, що я вернувся додому.
Іду, дивлюсь: мій край, моя земля,
Сміються в сонці золотому
Річки, і села, і поля.

Ось-ось прийду до хатоньки моєї,
Де мати жде мене й не жде,
Я скрикну: «Матінко!» до неї,
Вона на груди упаде.

І будуть литись теплих сліз потоки,
І в них бринітимуть слова:
«Я ждала, ждала цілі роки
І в'яла, сохла, як трава...»

Іду зеленою межею,
Кругом хвилюються жита,
І в'ється щастя над душею,
І на плечі нема хреста.

Прокинувся в морі раювання
І все збагнув, і похолов,
Іду дорогою вигнання,
І по сліду моєму кров.

Сумна звістка про смерть Атени Пашко дійшла до нас електронною поштою раненько 21-го березня. Алена Василівна Пашко померла ввечері 20-го на 81-му році життя. Св. п. Алена — інженер-хімік, поетеса. Учасниця українського Правозахисного руху. Адміністративно репресована. Голова Союзу Українок (1991). Президент Міжнародного благодійного фонду В. Чорновола (1999). Нагороджена орденом кн. Ольги III ст. (1997) та орденом «Свободи» (2010). Алена Пашко стала натхненницею новітнього жіночого руху після здобуття незалежності у 1991 році.

...І я біжу, як дівча,
Бо сповняються мрії—
Я повна нового життя,
Як жінка, що при надії,
Бо родиться світ новий,
І я за нього в одвіті,
Це повеління святе
У Божому заповіті,
І на сторожі стою
Жовтогарячого дива,
Що спрагу гасить мою,
Як чиста весняна злива.
(“Майдан кличе”)

На установчому з'їзді, що відбувся 20-22 грудня 1991 року в Києві, було офіційно відроджено славний Союз Українок, головою якого посестри обрали Атену Пашко. І це було не дивно, бо через її руки, серце й мозок пройшов кожен параграф союзнянського Статуту, кожен пункт ухвал, кожна мрія, втілена в подальших плянах. Це був час жертвовної, мозолистої, але водночас і натхненної праці, в результаті якої жіноцтво України здобуло свій виразний суспільний голос й домоглося належного місця у загальнонаціональному Преображенні.” (“Українка в історії – Нові сторінки.” Київ, 2010)

Алена Пашко і Маріянна Заяць.

Алена Пашко очолювала Союз Українок десять років, і впродовж усього цього часу вона обстоювала на словах і реалізовувала на ділі своє союзнянське кредо.

“Наше розуміння жінки – високе. Ми хочемо, щоби попри усі проблеми, завдання, які стоять перед жінкою, вона не втрачала своєї жіночої сутності, чарівності, щоби осягнула високу пошану в створеному нею суспільстві і, будучи рівною в правах з чоловіком, – була для нього немеркнучим ідеалом.” (Пашко А. “З поглядом у майбутнє.” Львів, 2001. С. 77)

В січні ц. р. св. п. Алена Пашко, Почесна голова Союзу Українок України, надіслала нам своє співчуття з приводу смерті відомої союзнянки: “Відійшла від нас дорога наша Посестра, велика Патріотка, невтомна натхненниця українського жіноцтва. Україні бракуватиме її підтримки, поради, допомоги, щирого серця і мудрого слова. Все своє життя вона поклала на жертвник української державності. Її самопосвята завжди буде для нас незгасимим прикладом.” Цими словами пані Алена, сама того не усвідомлюючи, описала і свою характерну рису. Багаторічні страждання св. п. Атени на своїй Батьківщині підсилювали її шляхетність, її доступність, її розуміння людей, з якими вона спілкувалася і працювала.

В серпні 2011 року я, Уляна Зінич – перша заступниця СУА, Ліда Білоус – заступниця зі справ зв'язків і Оля Дроздович – архівна референтка мали приємність провести кілька годин з пані Аленою під час святкування 90-ліття СУУ у Львові. Вона нам багато розповіла про розвиток СУУ і про сучасний стан організації, а також про свої переживання психологічного тиску під час репресій.

Відколи я стала головою СУА у 2008 році і брала участь в річних нарадах СФУЖО і СКУ в Україні, пані Алена вітала мене теплим словом і все розпитувала з цікавістю про працю СУА. Можна ще багато писати про зустрічі

Зліва: Уляна Зінич,
Оля Дроздович,
Ліда Білоус,
Атена Пашко.

з цією лагідною, елегантною жінкою. Заохочую наших читачів прочитати статті і співчуття від Лілі Григорович, голови СУУ, а також від Анни Кравчук та Ірини Куровицької (в наступному числі), почесних голів СУА.

Відродження СУУ в 1991 році мало надзвичайний вплив на майбутню діяльність СУА, бо дало нам можливість співпрацювати з цією організацією в Україні. Це партнерство додало нам впевненості, зробило наші програми суспільної опіки, стипендійної акції, літературних та освітніх конкурсів більш прозорими, але й також більш особистими.

Прикладом такої спільної діяльності з СУУ є наш теперішній проєкт співпраці з організацією *Doctors Collaborating to Help Children* та опіковим відділенням Львівської лікарні № 8. Усі датки та закуплене устаткування для опікового відділення переправляються через Союз Українок України, і голова СУУ Львівщини вчасно пересилає до канцелярії СУА усі посвідки та звіти. Найновішою ініціативою в рамках цього проєкту є встановлення необхідного обладнання для Навчального центру при опіковому відділенні. *Doctors Collaborating to Help Children* підбиратиме лікарів та медсестер з лікарень *Massachusetts General* та *Shriners*, які демонструватимуть

через *Skype* сучасні методи лікування опіків для медичного персоналу у Львові. Дві такі телеконференції уже відбулися у березні цього року.

Під час першої телеконференції на початку березня д-р Фузайлов, менеджер медсестринського персоналу з лікарні *Shriners* та принаймні 20 осіб з лікарні № 8 ознайомилися з Навчальним центром, обговорили майбутні теми лекцій та структуру лекційного курсу і визначили обов'язки обидвох сторін. Наступну телеконференцію 30 березня проводили медсестри з *Collaborative Global Health Nursing Initiative*. Ця ініціатива спрямована на медсестер українського опікового відділення і складатиметься з щомісячних 5-7 лекцій, які триватимуть по 2 год. 30 хв. кожна і після яких учасники матимуть 30 хв. на запитання. Створення Навчального центру додало безцінний освітній аспект до нашого діючого проєкту співпраці з опіковим відділенням. (Нагадуємо читачам, що цей проєкт фінансується з Фонду СУА ім. Марусі Бек.)

День Матері — чи не найзворушливіше свято з цілого року, бо кожен з нас береже у своєму серці унікальний образ своєї мами, котра завжди розуміла нас, пробачала нам і любила нас жертовно і самовіддано. Найславніші митці та поети світу зображували у своїх творах радість та красу материнства. У цей день ми щиро вітаємо усіх дорогих матусь, чия невпинна турбота, терпеливість, любов та посвята віддзеркалена у чеснотах їхніх дітей. Хай Бог благословить вас усіх!

Пам'яті незабутньої Атени Пашко

Ще не минуло й сорока днів, як відійшла у вічність пані Алена Пашко. Тендітна жінка шляхетної вроди і сталевого характеру. А ще – поетеса від Бога. Українка з великої літери і наша незабутня Голова Союзу Українок України.

Все почалося з дитинства, з її славного роду, з мальовничої Галичини, а ще з незабутньої картини, яка все життя супроводжувала її. Малою побачила розстріл українського повстанця. Він упав, встигнувши крикнути “Слава Укр....!” Вона все життя, кожним своїм днем, кожним своїм кроком закінчувала ці слова. І коли в казематах КГБ крикнула Чорноволу: “Славку, тримайся!”. І тоді, мабуть, розпочався величний путь самого Чорновола, який оголосив голодування, став “зеківським генералом”. І тоді, як розколювали РУХ, як вбивали Чорновола, як достойно несла хрест вдови.

Зліва: Лілія Григорович, Алена Пашко, Ірина Куровицька.

А ще сіяла вірші, мов дивовижні квіти, плекала українські традиції, гуртувала жіноцтво. Постає пані Атени скріплює у вірі, надихає у вірності.

Про неї буде написано багато, буде вивчатися кожний штрих, кожен день, бо її приклад – то урок, як треба жити, як вистояти.

Після нещодавнього похорону пані Атени так давить жалоба, так тяжко даються слова...

То ж дозвольте завершити мій перший короткий спомин про неї і без неї рядками вірша, яким ще півроку тому Союз Українок вітав Атену Пашко з ювілеєм:

Така її вже суть: горіти і світити,
Вергати інших з манівців на путь,
З безодні насміхаючись летіти,
І морок нищити й світити – в цьому суть.

У цьому сенс життя, бойкині і княгині,
Дружини, поетеси і вдови,
Незмінне лиш учора, завтра, нині:
“З добром і Богом йду на Ви!”

На прю із злом, із зрадою, з пільмою,
Хай згине темінь, хай сіяє світ,
І серцем платячи у кожному двобої,
Молитись: “Україні вічно жить!”

Як мало маяків в безодні моря,
Як мало світлячків серед ночей,
Як мало едельвейсів квітне в горах,
Як мало світочів серед людей!”

Та, слава Богу, є, інакше світ би згинув,
Світити іншим їхній поклик, не вина,
І буде вічно жити Україна,
Бо є Алена – незгорима купина!

**Лілія Григорович,
голова Союзу Українок України**

Founder of the
Ukrainian Museum in NYC

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Союз Українок Америки

203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003
Tel: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237
E-mail: unwla@unwla.org Website: www.unwla.org

21 березня 2012 р.

Голові Союзу Українок України
Лілії Григорович,
Родині св. п. Атени Пашко
Київ, Україна

Шановна голово Союзу Українок України пані Ліліє Григорович,
шановна горем прибіта Родино!
Дорогі друзі, дорога громадо!

Екзекутива, Головна Управа та все членство Союзу Українок Америки висловлює глибоке співчуття з приводу невимовної втрати – відходу у Вічність бл. п. Атени Пашко.

Складаємо членкам Союзу Українок України, ближчій і дальшій родині та всій опечаленій громаді найщиріші співчуття з приводу відходу до Божої Вічності вашої шановної Почесної голови Союзу Українок України, а для українського народу в Україні і діаспорі – поетеси, громадської діячки, борця за розвиток Української незалежної держави, вдови В'ячеслава Чорновола.

Упродовж нелегкого, але і багатогранного життя – пережиття, неймовірних переслідувань, а одночасно і плідної творчості, св. п. Атена завжди була у вирі літературного, мистецького, громадського життя. Не вдалось ворожим силам зламати дух цієї шляхетної жінки, він і далі буде жити між нами.

А ми, членки Союзу Українок Америки, з вдячністю спільно схилиємо у пошані перед Її світлою пам'яттю наші голови за те, що за Її ініціативою, працею і трудом Союз Українок України був відновленим – а це дало нам можливість і безмежну гордість та приємність всі ці роки співпрацювати з СУУ для добра нашої Батьківщини.

В словах Івана Дзюби у передмові книги проф. Валентини Борисенко «Українки в історії»: «Українська жінка... завжди оберігала свій рід український. І не раз їй доводилося ставати войовницею на полі битви за гідність українського імені, за майбутнє України..., однак українська жінка зуміла давати силу й дух синам і дочкам, які несли гідність і снагу роду українського.» Ці слова яскраво описують нашу улюблену посестру св. п. Атenu!

ВІЧНА ЇЇ ПАМ'ЯТЬ!

За Управу СУА

Маріанна Заяць, голова.

YARA ARTS GROUP IN “DREAM BRIDGE”

Between April 27 and May 13, Yara Arts Group, a resident company of La MaMa Experimental Theater in New York, will perform “Dream Bridge.” The work is an original, experimental theater piece featuring Yara artists from New York, Kyrgyzstan and Ukraine. The production, created by Virlana Tkacz, is based on Oleh Lysheha’s poem “Dream” and uses fragments from Shakespeare’s *Midsummer Night’s Dream* (mentioned in the poem), as well as the dreams and nightmares of the participants. It features Kyrgyz traditional music, as well as an electronic score by Kyiv composer Alla Zahaykevych. Interweaving performances in English, Ukrainian and Kyrgyz, “Dream Bridge” is a highly visual show and completely accessible to all audiences.

The core text of “Dream Bridge” is the poem “Dream” by Ukrainian poet Oleh Lysheha and its English translation by Virlana Tkacz and American poet Wanda Phipps. Oleh Lysheha is acknowledged by many to be the best contemporary poet in Ukraine, a “poet’s poet.” In 2000, he was awarded the PEN Translation Prize for his book published by Harvard University Press. For

Fish appear to a dreamer. L-R: Christopher Ignacio, Mykola Shkaraban, Ainura Kachkynbek Kyzy and Vladyslava Havryliuk. Photo by Kateryna Kliuzko.

L-R: Kenzhegul Satybaldieva, Christopher Ignacio, (foreground) Ainura Kachkynbek Kyzy, Mykola Shkaraban, Vladyslava Havryliuk and Brian Dolphin. Photo by Vitaliy Horbonos.

their translations, Virlana Tkacz and Wanda Phipps have won numerous awards and prizes, including the coveted National Endowment for the Arts Poetry Translation Fellowship.

Virlana Tkacz, creator of “Dream Bridge,” writes, “For several years, I have been interested in creating a piece based on dreams. Our dreams can bring to light the mystery which swirls silently inside. At night, our brains, freed of their burdens, soar like music. Space turns fluid, as we swim through the universe and through time: into our past and even the future. Dreams become bridges into our childhood, where we can find answers to life-long questions, or stumble upon new enigmas.”

In July, Yara worked in Kyrgyzstan to create the first draft of “Dream Bridge.” The company includes Watoku Ueno, recipient of NEA/TCG design fellowship and the current NYSCA design commission, Yara artists Andrew Colteaux, Brian Dolphin, Christopher Ignacio and Kat Yew, Kyrgyz actors Kenzhegul Satybaldieva and Ainura Kachkynbek Kyzy and musician Nurbek Serkebaev, who performs on traditional Kyrgyz instruments. The production has recently received the Edith Lutyens and Norman Bel Geddes Design Enhancement Fund grant from ART/NY for projections by Mikhail Shraga, last year’s Innovative Theatre Award nominee.

Oleh Lysheha’s poetry has been central to several of Yara Arts Group’s productions. In 2003, Yara staged his poem “Swan” at La MaMa and at Harvard. Dzvinka Matiash, a critic of *Komentar*, wrote, “The production of ‘Swan’ is a vir-

tuoso translation of Lysheha's text—it is not simply a literary translation into English, but rather a translation of poetry into the languages of music, light, image, movement of the human body, human voice (that can sound sharp, hoarse, strained, tired, lonely), and of course, stage space... This is what art should be like—in the glare of the stage lights you suddenly see the essence.” Last spring, Yara created a new theater piece based on Oleh Lysheha's poem “Raven.”

Virlana Tkacz is the founding director of Yara Arts Group and has created twenty-two original theater pieces with the company, all of which had their American premieres at La MaMa in New York. The Village Voice described Yara's production of “Circle” as “stunningly beautiful work that rushes at your senses, makes your heart pound, and shakes your feelings loose.” Off-Off Online (Michael Bettencourt) labeled Yara's “Scythian Stones,” with the world renowned Ukrainian singer Nina Matvienko and Kyrgyz artists, “Pick of the Week” and wrote, “The performance builds what good theatre should always build: an alternate world that allows us to re-learn and reflect upon the great questions at the core of our being human.”

Yara Arts Group, founded in 1990, transforms original material into experimental theater productions in a signature style that uses multi-lingual dialogue and music supported by evocative visuals and projections. Timely issues are explored through the diverse cultural perspectives of the group's members, bringing together poetry, song, historical materials and scientific texts, primarily from the East, to form what one critic described as “extended meditation on an idea.” The company has created eleven pieces based on materials from Ukraine and Eastern Europe, six theater pieces with Buryat artists from Siberia, three with artists from Kyrgyzstan and two based on Japanese material.

For ticket information, please call 212-475-7710 or visit www.lamama.org. For additional information, please check www.brama.com/yara. “Dream Bridge” is made possible by public funds from the New York State Council on the Arts, the New York City Department of Culture, The Coca Cola Company, Self-Reliance (NY) F.C.U. Edith Lutyens and Norman Bel Geddes Design Enhancement Fund grant from ART/NY and friends of Yara Arts Group.

**UNWLA ENDOWMENT FUND for
WOMEN'S/GENDER STUDIES**

**ТРИВАЛИЙ ФОНД СУА
ЖІНОЧИХ/ГЕНДЕРНИХ СТУДІЙ**

3,000 дол. У світлу пам'ять **Миколи Плавюка**
- Голови Проводу Організацій Українських Націоналістів. Дружині Покійного та Родині висловлюємо глибокі співчуття. - Фонд Українського Золотого Хреста у Флориді.

2000 дол. Округа Детройт.

В пам'ять св. п др. **Марія Фішер-Слиж** (сестри, тітки й кузинки) складають:

200 дол. Дарія Слиж-Самотулка,

по 100 дол. д-р Ольга(Ока) Грицак, Євген Грицак, Марта Самотулка,

25 дол. Марта Данилюк.

500 дол. Ярослава Рубель,
30-ий Відділ СУА в Йонкерс, Н.Й.,
Округа Нова Англія.

200 дол. Наталя Гевко.

100 дол. Зірка Воронка,
Ірена Рішко,
54-ий Відділ СУА в Делавер, Мд.,
д-р Арета Підгородецька.

50 дол. Богданна Бігун,
В пам'ять св.п. **Оксани Луцької** -
Оксана Кузишин.

25 дол. Martha Jovanovic.

Our sincere thanks to our contributors. Жертводавцям щиро дякуємо!

TO CONTRIBUTE TO THIS EFFORT, PLEASE MAKE YOUR CHECK PAYABLE TO
"UNWLA" with the notation reading "UNWLA Endowment Fund at UCU"
AND MAIL DIRECTLY TO UNWLA HEADQUARTERS 203 SECOND AVE, NY, NY 10003

НАША ОБКЛАДИНКА

На обкладинці — образ **Христини Сай**, знаної художниці із Нью Джерзі. Христина закінчила магістерські студії з образотворчого мистецтва у Бард Коледжі. Багато її мистецьких робіт пов'язані з тематикою візантійських ікон — у стилі, наближеному до сучасного мистецтва. Її сучасні ікони були виставлені в Українському Музеї в Нью Йорку, Музеї культурної спадщини у Києві, Білому Домі, Американському біблійному товаристві, Union Theological Seminary, а також у Посольстві США в Катарі (Qatar). Чимало праць Христини Сай зберігається у приватних колекціях.

OUR COVER ARTIST

Christina Saj is a painter who lives and works in New Jersey. She holds a BA from Sarah Lawrence College and an MFA from Bard College. Early in her career, she mastered the technique of Byzantine icon painting. This traditional influence was balanced by simultaneous work with contemporary artists in New York. Saj's work bridges the disparate aspects of both worlds in order to create a new interpretation of traditional themes and subjects. Her contemporary interpretations of icons have been widely exhibited, including at such venues as the American Bible Society, Union Theological Seminary, the Ukrainian Museum in New York, the Museum of Cultural Heritage (Kyiv, Ukraine), the American Embassy in Qatar and the White House. Her works reside in private and museum collections in the United States and abroad.

Дорога Пані Редактор!

Недавно я отримала примірник «Нашого життя» із дуже гарною статтею Вашого пера з приводу презентації моєї книжки "Вибране" у Філядельфії. У статті Ви виявили велике зрозуміння для моєї скромної праці, яку довелося видати в такому пізньому віці. Життя складається по-різному. Тут, зрозуміло, авторка сама відповідає за все. Щиро дякую також за привітання з уродинами.

За журнал радію, що має таку редакторку, як саме Ви. Наш журнал має добру і давню традицію щодо його змісту і редагування.

*Із щирим побажанням творчих успіхів та з нагоди Великодніх Свят: Христос Воскрес!
З глибокою вдячністю і пошаною*

Наталія Іщук-Пазуняк.

* * *

Дорога моя пані Маріянно! Дорогі мої союзьанки!

Щовечора від щирого серця молюся за Вас усіх і молю Господа нашого Ісуса Христа і Пречисту Богородицю, щоб благословили Вас здоров'ям, усякими життєвими гараздами, любов'ю і вдячністю від людей, якими Ви опікуєтесь і яким Ви допомагаєте.

Щирий привіт Вам з Тернополя від Надії Кучер, історика, журналістки, інваліда І-ої групи по зору. Я щиро дякую вам, пані Маріянно, і Вашим посестрам за це, що Ви є у моєму житті. Адже коли у 1994 році я повністю втратила зір, то саме дякуючи Союзу Українок Америки, Вашому 45-му Відділу США, який в ті роки очолювала шановна пані Оріся Лончина, я пережила свою життєву катастрофу. Наша спільна праця на українській освітній ниві Донеччини (а я сама з Донбасу), Харківщини і Черкащини допомогла мені не впасти в розпач, а було з чого. Ви розумієте мене, тим більше, що я живу одна, всі мої рідні померли, а змогла піднятися духом на суспільному служінні. З часом до моєї суспільної праці приєдналися союзьанки з Лос-Анджелеса і Ваша світла спільнота, пані Маріянно. Ваша дружня сім'я, мої любі Союзьанки, стала рідною назавжди. Я Вам усім дякую за те, що Ви у мене є. Маю надію, що ми будемо листуватися, хоч коротенько, електронною поштою за допомогою моєї Катрусі, моєї доброї помічниці з християнської молоді нашої греко-католицької митрополії. Свого комп'ютера я не маю, тому повністю покладаюся на Катрусю і дякую їй, що вона мені відкрила вікно у великий світ.

Ще раз і ще раз Вам добра, усіляких гараздів у час Світлого Великодня.

Надія Кучер, Тернопіль, Україна.

ПРО ДВОМОВНІСТЬ ТА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНІ ЗДІБНОСТІ ДІТЕЙ І – ЕМЕРИТІВ

Нераз на якусь тему несподівано виринають твердження і дискусії на різних форумах, а тоді немов поринають у забуття. Так є з темою *про двомовність дітей*. На цю тему писали багато у 1970-85 роках; це були наукові дослідження американських лінгвістів, та були також статті у нашій пресі (у “Пластовому Шляху” ч. 3/1979 і “Свободі”, з 7-го жовтня 1980).

А оце знову, 8-го березня 2012 р. державна мережа американського Національного Інституту Здоров'я (НИН)¹ подала інформацію про дослідження, що Інститут спонсорував серед двомовних дітей у Торонті (Канада). Ці діти були двомовні у китайсько-англійській мовах, французько-англійській та еспансько-англійській. *Дослідження доказали, що двомовні діти мають інтелектуальні переваги над одномовними дітьми.*

Чотири дні пізніше газета “Нью-Йорк Таймс” помістила статтю та цю ж тему: “Чому двомовні є розумнішими?”² Ось двомовні діти молодші як 5 р. мають кращі успіхи у розв'язуванні умових загадок. Вони вміють краще концентруватися та переносити увагу на щось специфічне, вміють фокусуватися і пам'ятати порядок поданих фактів. Невропсихологи ствердили, що саме тому двомовні діти вміють краще розрізняти своє оточення (говорити однією мовою до мами, другою до батька чи бабуні).

Двомовність дає переваги не тільки дітям і молодим. Повища стаття у “Нью-Йорк Таймс-і” звітує, що *двомовність також допомагає емеритам*. Дослідження невропсихолога в Каліфорнійському університеті (у Сан Дієго) показало, що глибоко розвинене знання і вживання двох мов допомагає стримувати розвиток “склерози” (деменції) та симптоми хвороби Альцгаймаера. Отже, чи це у дітей, чи в емеритів, тут справа не тільки про вживання

“кухонної” мови (себто з дуже обмеженим словником тільки на кухонну тематику).

Двомовність означає справді майже *рівне знання двох мов* (і слова/лексика, і граматики, і будова речень/синтакса).

Саме тому, понад тридцять років тому, обі повищі українські статті (у “Пластовому Шляху” і “Свободі”) звертали увагу на те, що діти, які краще говорили українською мовою (знали граматику, мали широкий запас слів) – мали кращі успіхи в обох школах, як другі одномовні діти. Тих двомовних також звичайно приймали у шановані університети “Айві Ліг”. Очевидно, це не означає, що одномовні не можуть туди потрапити –

але напевно легше тим, які мають усі інші подібні прикмети плюс глибше знання другої мови. Бо думання двома мовами, це не тільки заправка спортсмена, який вправляє біг, щоби краще кидати м'яч у кошик; двомовність також розвиває логічне думання чи це до математики, фізики, філософії, чи третьої або й десятої мови.

(Може тепер варто би зібрати статистику про генерації українських дітей в Америці: в який час були хвилі більшого числа студентів, що їх приймали до найкращих університетів – залежно від часу, коли був натиск на знання і вживання української мови.)

Та чи це у молодих, чи у емеритів – важливе є, щоби це була повна двомовність, а не “півторимовність” (або й менше). Себто треба активно вживати мову, – не тільки слухати, але й говорити тією мовою. Коли ви говорите до дитини по-українському, але дозволяєте дитині відповідати вам англійською мовою – це значить, що розвиваєте тоді “півторимовність”: може дитина розуміє багато зі сказаного, але не розвиває активного знання через мовлення/говорення. Себто – “півторимовність” не є найкращий спосіб розвивати інтелектуальний потенціал так, як це робить справжнє двомовлення.

**Двомовні діти
мають
інтелектуальні
переваги над
одномовними
дітьми**

¹ Wally Akinso, “Bilingual kids may have a cognitive advantage over monolingual kids”, www.nih.gov/news/raddi/mar2012/20120306nichbilingual.3/15/12

² Yudijit Bhattacharjee, “Why Bilinguals Are Smarter”, *The New York Times*, 3.18.20012, SR p. 12.

В альбом союзнякам 28-го Відділу СУА, Ньюарк, Округа Нью Джерзі

75 РОКІВ ПРАЦІ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ, ДЛЯ УКРАЇНИ

«...Нас кличе Дух Героїв, що впали в боротьбі». Так можемо сказати словами гімну СУА, бо дійсно це було щось виняткове, що спонукало тих ПЕРШИХ, які приїхали на землю Вашингтона, тяжко працювали на прожиття, але не забули, звідкіля приїхали, не забули своєї Батьківщини України. Це були переважно молоді жінки і дівчата, які тут крім церкви хотіли виявити себе і в громадському секторі. Жінки, як звичайно, обмінювалися враженнями з нового оточення, але також відчували потребу бути частиною української громади в українському світі. Може тому 9 листопада 1932 р. відбулися ініціативні сходина відділу СУА, куди вписалося 15 жінок й головою відділу обрали Анну Онишук. Думаю, що відділ зв'язався з Централєю СУА і дістав число 28.

Тяжко писати про працю організації і не повторювати те, що вже написано, але силою обставин я мушу дещо переписувати, щоб була послідовність. Ті жінки заслуговують, щоби згадати їх «не злим, тихим словом».

Перед собою маю допис зі 40-ліття 28-го Відділу СУА (автор невідомий), поміщений в офіціозі СУА «Наше життя» (листопад 1972 р.). Другий допис написала культосвітня референтка відділу Марія Робак, який був поміщений в Конвенційній книзі 17-ої Конвенції СУА (1974 р.). Ще один допис написала голова відділу Таїса Богданська, поміщений в Конвенційній книзі 2002 року.

В кінці 1940-их років почали приїжджати до Америки з таборів переселення нові емігранти. Вони вписувалися до вже існуючих українських організацій, в тому числі і до СУА.

Тоді головою 28-го Відділу СУА була Анна Настюк, яку я мала приємність пізнати в пристані Нью Йорку, де причалив наш корабель. Союзняки вітали нас, новоприбулих, на землі Вашингтона, пригощали кавою, балабушками і ковбасками з муштардою. Сьогодні тяжко висловити, яка це була для прибулих радість – стрінуги СВОЇХ.

Тут повернусь до минулого. 28-ий Відділ СУА мав за собою около 18 років праці. Перед Другою світовою війною союзняки проводили збірки на допомогу інвалідам і політв'язням в рідному краю. Також допомагали товариствам: «Рідна Школа», Союзові Українок, Народній Лічниці, журналу «Жіноча

Доля», Дівочій Ремісничій Бурсі у Львові та ін. В час війни відділ співпрацював з Американським Червоним Хрестом, а також з найбільшою американською жіночою організацією *Young Women's Christian Association*. В 1946 році український відділ Червоного Хреста злучився з Жіночим Культурним Клубом і ця організація перебрала допомогу біженцям, що були порозкидані по різних таборах ДП. Їм висилали одяг, харчі, ліки, в також афідевіти на приїзд до США. Допомагали в пошуках помешкань для новоприбулих, часто надаючи приміщення у власних домах. Також збирали одяг і висилали тим, котрі не могли виїхати з переселених таборів. В той час при відділі був організований комітет „Мати і дитина”, організаторами якого були союзняки Ольга Салук, Надя Бігун і Мирося Мандрусак. Комітет перебрав опіку над садочками в Європі і українською школою в Бельгії. Як бачимо, праця союзняк була всесторонньою від початків заснування 28-го відділу СУА.

З приїздом до США нових емігрантів праця у відділі ще більше заживувалася. Читаю звіт Загальних зборів відділу з січня 1953-го року, де знаходжу, що в тому часі вже було більше новоприбулих членок відділу, де голова Анна Настюк дає признання всім членкам, а зокрема новоприбулим, і дякує за співпрацю Олені Гординській та Іванні Кононів, котрі зорганізували «Свято Матері», «Свято Батька», а також «Вечір народної ноші», про що були дописи в українській пресі. Ціллю вечора було показати зразки вишивок в приміненні до модерного одягу та засвідчити естетичний смак української жінки.

Того ж року було відзначено 20-літній ювілей відділу. В українській католицькій церкві була відслужена Служба Божа з Панахидою за союзняк. Відзначення відбулося велично, з концертом і святковим обідом. Також була видана ювілейна книга. Того року відбулася велика протибольшевицька маніфестація, в якій майже цілий відділ взяв участь, як брав участь у кожній маніфестації, влаштованій нашою громадою. Членки відділу співпрацювали з місцевими українськими церквами, за що відділ дістав особливу подяку від католицької парохії св. Івана в Ньюарку. Відділ мав невеликий хор (диригент І. Кононів), що

виступав на різних імпрезах.

Потребуючим в Європі вислано 50 пачок з одягом і харчами. В ті роки відділ володів фондами, з яких оплачувались зобов'язання до Централі, виділялися датки на УККА, комітетові «Мати і Дитина». Зокрема дуже активною була суспільна опіка під орудою О. Гординської, а пізніше Ольги Гнатик і Софії Андрушків. Надавалась допомога бабусям, сиротинцям у Франції і Бразилії, поселенцям у Чехословаччині, Пластовій станиці в Німеччині, потерпілим від землетрусу в Югославії, фінансувалися стипендії молодим студентам. Фінансові засоби відділ здобував продажею печива, збірками, добровільними датками і прибутками з імпрез.

Відділ допоміг у фінансуванні вивінування парохіяльної школи і пожертвою на будови католицької і православної церков в Ньюарку. Треба також сказати, що майже в кожній членки була родина, діти і праця на хліб насущній.

Число членок відділу росло. В 1972 році 28-ий Відділ СУА начисляв 156 членок і був одним з найбільш численних відділів СУА. Відділ був членом УККА і ЗУАДК. Праця відділу поширилася і було придбано власну домівку в Українському Народному Домі, що дало можливість членкам свobodно працювати. Відділ ріс фінансово і допоміг у купівлі Дому СУА у Філядельфії та допоміг Централі СУА вислати делегатку на Міжнародну Жіночу Раду в Теграні. Відділ був організатором 16-ої Конвенції СУА на Союзівці.

Членки відділу ангажувалися в поширенні правди про Україну серед американського докілья. Для популяризації української культури відділ влаштував виставки українського народного мистецтва в довколишніх публічних школах і бібліотеках, про що писала американська преса. Всередині відділу праця була жвавою. На ширших сходах членства читались доповіді, проводились літературні вечори, виставки картин членок, писання писанок, покази примінення вишивки в модерному одязі тощо. В ті часи при відділі існував хор, тепер під диригентурою Оксани Тарнавської, що також втішався популярністю серед нашої громади. Існував гурток Книголюбів під проводом письменниці Дарії Ярославської. За ініціативою цього гуртка відбувся вечір літературних нагород СФУЖО з участю нагороджених авторів, де присутною була гостя – фундаторка нагород Маруся Бек. Відділ був спонсором Музею СУА.

Членки відділу були активними в час

приїзду до США Його Блаженства Патріярха Йосифа, а також брали участь у святкуванні Зелених Свят в час перебування Митрополита Мстислава у Бавнд Брук.

Від самих початків 28-ий Відділ СУА сумлінно виконував фінансові зобов'язання щодо Централі СУА. На різних конвенціях обиралися до Головної Управи СУА членки відділу на провідні пости: Дора Рак – довголітня парламентаристка; Ольга Муссаковська, – спочатку членка, а пізніше голова Контрольної Комісії Централі СУА; Ірина Кіндрачук (в половині каденції) – організаційна референтка; Евфрозина Мартинець – протоколярна секретарка; Лідія Гладка – заступниця голови СУА.

Велике признання і подяка належить тим ПЕРШИМ СОЮЗЯНКАМ, котрі своєю муравлиною працею і відвагою дали такі тверді і тривкі підвалини-фундамент 28-му Відділові СУА: Анна Онищук, Марія Шумейко, Олена Дзвін, Пелагія Кучкуда, Марія Настюк, Анна Стрихневич, Анна Настюк і союзянка Катерина Шакала. Це голови, що провадили 28-им Відділом СУА. Честь Вам і слава! Вічна Вам пам'ять! Новоприбулі зрозуміли клич, що «В єдності сила...!» і стали рам'я в рам'я до співпраці.

Час минав і членки-засновниці відділу відходили у Вічність, а також Господь кликав і новоприбулих. Ще живими залишилися: Надя Бігун в Каліфорнії, Ірина Кіндрачук у старечому домі у Словтсбурзі, Нью Йорк, Евгенія Шпирка і Надя Мандрусак у Флориді, Таїса Богданська, Марія Семанишин, Юстина Луків, Параня Ляцко і Марійка Онишкевич в Нью Джерзі та Евфрозина Маринець в Глен Спей, Нью Йорк (членка 62-го Відділу СУА, пресова референтка). Тут згадаю всіх голів 28-го Відділу, що прийшли по Анні Настюк: Софія Андрушків, Стефанія Карапінка, Евфрозина Мартинець, Ольга Цар, Лідія Гладка, Ольга Муссаковська, Слава Олесницька, Омелія Цяпка, Надя Бігун, Таїса Богданська.

Членки 28-го Відділу СУА! Ми з гордістю можемо глядіти на пройдений шлях, повний праці і випробувань. Ми були активною, а не пасивною частиною нашої громади. Будьмо горді!

З великою приємністю складаю щирю подяку Наді Бігун, членці і колишній голові 28-го Відділу СУА і Гані Пищимуха, членці 62-го Відділу СУА в Глен Спей, з архівів яких я багато скористала при виготовленні цього допису. Щиро дякую.

Зюна Мартинець,
колишня членка 28-го Відділу СУА.

From *AN OCEAN BETWEEN: 100% AMERICAN-100% UKRAINIAN*

by Stephanie Sydoriak

Stephanie Sydoriak was born in 1926 to Elias and Mary Chopek in Boston, Mass. Her sister, Anna Chopek, active in the UNA and the UNWLA throughout her life, came to America when she was one. Stephanie was born in Boston fourteen years after Anna. Stephanie studied physics at Northeastern and Yale. She and her husband, Stephen, son of Fr. Eustace Sydoriak, an early Ukrainian Catholic priest in America, moved to Los Alamos, NM, in 1948. They had six children. In the early years, she translated Russian, German, and French scientific papers for the National Laboratory there. She then spent thirty years as a piano teacher as well as a choir and liturgy director. In recognition of her service to Los Alamos, she was named a Los Alamos Living Treasure of 2011. Part of the work for which she was honored was teaching Ukrainian Easter Egg making and her Ukrainian exhibits and lectures. She is the author of a book of poetry, Inside Passage, and most recently, of a bio-

graphy of her parents, An Ocean Between: 100% American-100% Ukrainian, an excerpt from which we are happy to feature here.

CHAPTER I (Excerpt):

1936, Chestnut Hill School Easter Assembly

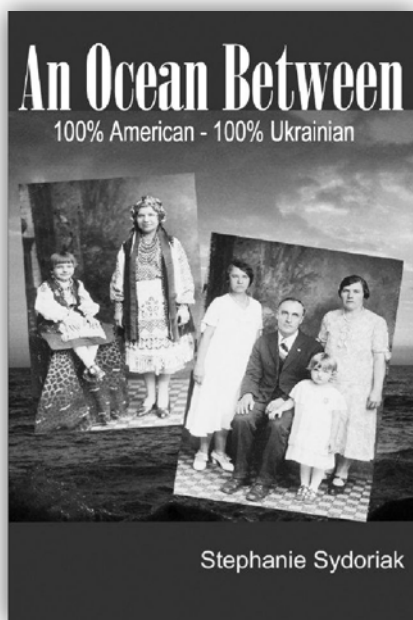
I stood a little behind my father only half listening to his story-telling voice streaming out over the children's heads. The children were laughing. Were they laughing at his accent or was he saying something funny? How could these kids in this fancy Chestnut Hill School want to hear how my father, their janitor, Elias Chopek, had celebrated Easter Day in his little Ukrainian town, anyway? What could Ukraine possibly mean to them? No one in my school had ever heard of it, including the teacher. I swallowed down the sour taste of panic.

My makeshift costume began to worry me. Would the pieces hold together when I did my Ukrainian dance? I didn't have a costume of my own, so Mama woke me early this morning to fit my older sister's costume to my small body. Mama tightened the elastic holding the multicolored ribbons to the back of the wreath of artificial flowers onto a safety pin. She rolled up the sleeves of the embroidered blouse and secured them with more hidden pins. She bunched the skirt panels at my waist and wound the

string of the apron tightly round and round. Finally, she wound a long, woven sash around my waist at least three times. I felt very thick in the middle now. The beaded jacket, a gift from Mama's sister in Ukraine, had been too small when it arrived. I knew I'd have trouble lifting my arms when I danced. I took a deep breath and tried to listen for my cue.

"Now, you see," he was saying, "we always woke up well before the first light of day on Easter morning. We would make a wide parade, stumbling in the deep darkness, as we walked three times around the church behind the priest. When the big doors of the bright, candle-filled church opened wide, we would enter singing the wonderful, exciting hymn, 'Xhrestos Voskres!' which means in English, 'Christ has risen!'"

I swallowed hard when I saw my father's eyes moving in my direction. My heart began to bang around in my chest. This morning, Mama told my father that his dance music record was of a men's dance, the *Arkan*, so I

shouldn't be doing it. He had shrugged his shoulders and said, "This is the only dancing record I have."

Mama retorted angrily. "Yes, and she's only a beginner, so even if you had the right music, she doesn't know a whole dance. This is all a joke."

What *was* I going to do?

Tato had gotten to the part where people were dancing in the streets later in the day. The music of the martial dance pounded the walls of the Assembly Room. I heard in my head, '*Rass, dva, rass ih dva,*' the count that our dance teacher used to start us moving. My feet followed the pounding beat, and I stepped out, randomly changing the step every eight counts. I added as many of my favorite little twirls as I could fit in. As I suspected, I had to fight the jacket to lift my arm, and the wreath began to move down toward my face, but I couldn't help smile a little with the excitement of feeling how easily my feet found my favorite steps. The music ran its course, and I was startled by the applause of the children. My father told me to bow. Frightened and deeply embarrassed again, I bowed quickly and ducked behind him.

He then said, "Now, watch as Stephanie decorates an egg in the old, Ukrainian way." If he thought I could make a true, old Ukrainian design, he was mistaken. I remembered my sister, Anna, arguing with our father a few nights ago.

"We've just been learning to make eggs ourselves. She can hardly make a straight line yet. She's only in sixth grade, after all." I was a little offended, though I knew it to be true. She was fourteen years older than me and had just passed her bar exam in Boston, so she was always right.

But my father had prevailed, and here I was about to show all these rich kids how to mess up an egg. I held the double layered pen in the candle, then pressed it into the beeswax. My trembling hands made the dividing line around the middle of the egg look like a snake. I drew simple outlines of flowers and a scattering of circles and stars above and below my snaky line. I spaced them widely. I wanted this all to be over. By this time the children had crowded around my table.

I tried to ignore their closeness while I waited for the dyes to set properly, but I couldn't. On the final coat, I took the egg out too soon and the red was splotchy. I wanted to disappear.

But, at least it was almost over. I put the side of the egg to the side of the flame until the waxy lines began to melt. I rubbed with my rag and finally, magically, the original white shell of

the egg under my first waxy lines as well as the filled-in colors of yellow and orange were free of the blackened wax. I almost smiled, but my second look at the egg horrified me with its crudeness. The lines intended to be straight were drastically crooked. The flowers and the stars looked like a kindergartener drew them. The red was a disaster. Tears sprung to my eyes. I glared at my smiling father. How could he do this to me?

At last we were going home. I entered the bus ahead of him, acutely aware of the passengers' eyes puzzling over my unraveling costume. Anger flooded me again. Tato sat beside me. "Wasn't that a wonderful event, Stefchu! And could you ever imagine that the highest of the high in Chestnut Hill School are interested in our beloved Ukraine and want to learn from us." He turned and fixed his eyes on mine so I would understand that what he was saying was important. "So many of our poor Ukrainians have crossed the wide ocean in the hopes of making a new, maybe better life here. Their bundles were very small, but in their heads, in their hearts, in their feet and in their hands, they carried the memories of their customs, traditions, embroideries and dances, even though they had little hope of ever experiencing them again. And now, here in America, in our church gatherings, at our picnics and weddings, they have been able to open their mouths and let the songs sing to them again. Their feet have begun to dance the old dances. Their hands embroider and make our beautiful eggs." He sighed deeply, and I knew his familiar exhortation was coming.

"So, you and Anna, as well as all the Ukrainian children in America must learn how to take all these things we have brought across the ocean into your own heads and hands and feet and cherish them just as I and Mama and all your ancestors have. You must always listen carefully and learn as much as you can, so that you, in turn, can teach the world about the glories of Ukraine."

Though always stirred into a fine patriotism with his words, I had found these expectations of me difficult to achieve in my own, less prestigious classrooms. Because neither I nor my teachers could find Ukraine on a map of Europe, I sometimes wondered if his vision of Ukraine was just part of a mass hallucination of the people at the church.

The book is available for purchase from ssydo-riak@earthlink.net or at lulu.com.

MOTHER TERESA'S LEGACY

2012 marks 15 years since the death of Mother Teresa—a tiny woman of great vision, deep faith, and loving compassion who has left behind a legacy unlike any other. Although she never had a child of her own, in her lifetime Mother Teresa had cared for thousands of poor and dying people of all ages, which makes it fitting to remember her in the month of May.

Born to Albanian parents in what is now the Republic of Macedonia, Agnes Gonxha Bojaxhiu adopted the name of Teresa after joining the Roman Catholic order of Loreto Sisters at the age of 18. She then spent almost 20 years in Calcutta, India, teaching orphans and girls from broken homes at a boarding school run by the Loreto order. In 1946, Mother Teresa received what she would later refer to as “the call within a call”—the call of God to leave her convent and start a congregation that would live among the poor and care for them. It took her a few years and much perseverance to persuade her religious superiors in the validity of her vision for a new missionary society and to obtain their permission to leave Loreto. The Missionaries of Charity, which began with Mother Teresa tracing out in the dirt the letters of the Bengali alphabet for a dozen kids in the slums of Calcutta, eventually grew into an international network of orphanages, schools, hospices, and other charitable foundations in more than 120 countries.

At least partly, the astonishing growth of the Missionaries of Charity can be attributed to what Mother Teresa’s biographer, Kathryn Spink, has described as “[her] particular gift for opening doors.” In the mid-1980s, when AIDS still carried

with it an enormous social stigma, she rallied enough support and secured the funding to open a hospice for those dying of AIDS in the middle of Manhattan. She made trips to communist countries and established missions there years before the fall of the Iron Curtain. “It seemed that she only had to tell the most skeptical and atheistic authorities in the quietly determined way she had that she wanted to bring God’s tender loving care to their people, and the way would open, and if a first attempt did not succeed she kept on telling them,” writes Spink.

In 1987, Mother Teresa traveled to the Soviet Union, and her trip included a visit to the Chernobyl victims. Three years later, the Missionaries of Charity established a foundation in Kyiv, which started a soup kitchen for the homeless, provided food packages and other items to those in need, and took care of children from impoverished families.

In the United States, there are active foundations of the Missionaries of Charity as well, and if you look, chances are that you may find one right in your community as I did—still serving humbly those in greatest need and carrying on the vision of their founder.

When accepting the Nobel Peace Prize in 1979 in Oslo, Norway, Mother Teresa gave a very simple speech that, like all her public addresses, was not prepared in advance. She spoke of her faith and of the poor not only in Calcutta but also in the West, encouraging her audience to share in their suffering and... to smile, “for the smile is the beginning of love.”

Olesia Wallo

From Mother Teresa's Nobel Peace Prize Lecture:

“I never forget an opportunity I had in visiting a home where they had all these old parents of sons and daughters who had just put them in an institution and forgotten, maybe. And I went there, and I saw in that home they had everything, beautiful things, but everybody was looking toward the door. And I did not see a single one with a smile on their face. And I turned to the sister and I asked: How is that? How is it that these people who have everything here, why are they all looking toward the door? Why are they not smiling?”

I am so used to see the smiles on our people, even the dying ones smile. And she said: “This is nearly every day. They are expecting, they are hoping that a son or daughter will come and visit them. They are hurt because they are forgotten.’ And see — this is where love comes. (...) Maybe in our own family we have somebody who is feeling lonely, who is feeling sick, who is feeling worried, and these are difficult days for everybody. Are we there? Are we there to receive them? Is the mother there to receive the child?”

Mother's Day is one of the most touching celebrations of the year because each of us keeps in her heart the unique image of her mother, who always understood, forgave, and always unconditionally and whole-heartedly loved us. The joy and beauty of motherhood has been lauded by the most famous artists and poets of the world.

On this day, we heartily congratulate all cherished mothers whose endless care, patience, love and devotion is reflected in the goodness of their children.

May God bless you all!

We received the sad news of Atena Pashko's death by email in the early morning of March 21st. Atena Vasylivna Pashko passed away in the evening of March 20th at the age of 81. A chemical engineer, a poet, and an activist in the Ukrainian civil rights movement, Atena Pashko had been the target of the Soviet regime's administrative repressions. In 1991, she was elected President of the re-established Ukrainian Women's League of Ukraine (UWLU). In 1999, as the widow of Viacheslav Chornovil, she became President of the International Charitable Fund established in his memory. In 1997, Atena Pashko was awarded the Order of Princess Olha, 3rd class, followed by the Order of Liberty in 2010. Since Ukraine's independence, Atena Pashko had been the driving force of the contemporary Ukrainian women's movement.

"At the founding congress that took place in Kyiv on December 20-22, 1991, the venerable Soyuz Ukrainok was officially revived, and Atena Pashko was elected its President. This was hardly a surprise since every paragraph of the organization's By-laws, every point in the resolutions, and every dream that was to be reflected in the future plans was weighed in her mind and heart. This was a time of hard, dedicated, yet inspiring work, and as a result, Ukraine's women received their distinctive voice in the society and an honorable place in the transformed Nation." (*Ukrainka v istorii—Novi storinky*. Kyiv, 2010)

Atena Pashko served as President of the UWLU for ten years, and throughout this time,

she continued to defend and implement her vision for the organization.

We have a lofty understanding of what it means to be a woman. Despite all the problems and challenges women face, we want them to be able to preserve their fundamental attributes, their charm; we want them to be honored in the society they create and, having equal rights with men, be for them an unfading ideal. (Atena Pashko. *Z pohliadom u maibutnie*. L'viv, 2001, p. 77.)

In January, honorary President of the UWLU Atena Pashko sent us her condolences on the passing of a noted Soyuzianka: "We lost a dear Sister, a great Patriot, and an indefatigable inspirer of Ukrainian women. Ukraine will miss her help, support, advice, her wise words and sincere heart. She devoted her entire life to the cause of Ukraine's independence, and her dedication will always be a tremendous example for us." Without realizing, Ms. Pashko had written a description that applied equally well to her own life and character. The many years of suffering and persecution she endured in her lifetime made her even nobler, more approachable, and understanding towards people around her.

In August of 2011, I, UNWLA First Vice President Ulana Zynych, VP of Public Relations Lidia Bilous, and archivist Olya Drozdowycz had the pleasure of spending several hours in the company of Ms. Pashko during the celebration of the 90th anniversary of the UWLU in L'viv. She told us much about the organization's history and about its present state as well as about her experience of psychological pressure during the repressions.

Since 2008, when I began to participate in the yearly meetings of the WFUWO and the UWC in Ukraine, Ms. Pashko had always warmly greeted me and listened with sincerity and great interest to accounts of UNWLA projects and activities. Much more could be said about our interactions with this gentle, elegant woman. In this

issue, I encourage you to read contributions from Liliya Hryhorovych, President of the Ukrainian National Women's League of Ukraine, as well as from the UNWLA honorary president Anna Krawczuk.

The rebirth of Soyuz Ukrainok in 1991 greatly affected and helped shape the future work of the UNWLA by affording us the possibility of cooperating with this organization in Ukraine. The partnership has allowed our programs to evolve in a more transparent and confident yet personal manner: our social welfare programs, scholarship fund, and educational or literary grant endeavors were all positively affected by it.

A current and expanded project we are working on and an example of partnering with the UWLU is the collaboration between the UNWLA, Doctors Collaborating to Help Children (DCtoHC), and the burn care unit at L'viv hospital #8. All purchases or donations made to the burn unit flow through the UWLU, and the UWLU President in the L'viv region sends all receipts and reports to our headquarters in a timely and detailed fashion. The latest development has been

the installation of required equipment for a Learning Center at the burn care unit. DCtoHC will connect doctors and nurses from either Massachusetts General or Shriners Hospitals in Boston to present current burn care methods via Skype to the medical personnel in L'viv. Two such sessions have taken place in March.

The first session at the beginning of March included an introduction of the site, discussion on future topics and the proposed structure of lectures, and the identification of responsibilities. This session was attended by a nurse manager from Shriners, Dr. Fuzaylov, and at least 20 people from the Ukrainian site. (Please see the photo.) The second session was held on March 30th and was led by the Collaborative Global Health Nursing Initiative. This plan focuses on the Ukrainian burn unit's nurses and will include 5-7 lectures, delivered on a monthly schedule, 2.5 hours each, plus 30 minutes for questions. The creation of the Learning Center is an exciting and priceless educational facet to our ongoing burn care unit project. (As a reminder, this project is being funded by the UNWLA/Mary Beck Fund.)

Ukrainian burn care unit doctors and nurses during the first teleconference.

ВЕБСАЙТ СУА

Союз Українок Америки має вебсайт, на якому Ви можете подати оголошення про збори, повідомити про події Вашого Відділу чи Округи, ознайомити інших із своїми програмами.

Адреса вебсайту СУА: www.unwla.org

Прошу подавати інформацію українською і англійською мовами і висилати їх або на e-mail адресу: cuwebmaster@UNWLA.org, або: Zoriana Haftkowycz, 761 W. Foothill Rd. Bridgewater, NJ 08807. Тел. 908-231-9158. Чим більше світ про нас знатиме, тим краще.

To our new members - Welcome!

CHICAGO REGIONAL COUNCIL

- 29 IRENE PETRYCH
- 29 OLGA ZAPLITNY
- 29 VERA ZELWAK

NEW ENGLAND REGIONAL

- 73 MARIYA BAZINIYAK
- 73 SVITLANA BEZKA

NEW JERSEY REGIONAL COUNCIL

- 98 MARY BONANNO
- 98 HELENA O. PAWLENKO

NEW YORK REGIONAL COUNCIL

- 113 MARYANN HOYDYSH

PHILADELPHIA REGIONAL COUNCIL

- 88 DOROTHEA WYNNYCKYJ
- 90 CHARITINA Z. LYTWYN
- 90 LUBA ONUFERKO

BRANCHES-AT-LARGE

- 27 CHRISTINA HLUTKOWSKY
- 27 HALYNA MYKHAILIV-CIARELLO
- 27 ROMANA SOUTUS
- 56 OKSANA BASHUK-HEPBURN

MEMBERS-AT-LARGE

- NATALIA KOZAK
- WIRA KWASOWSKA-LEGEDZA
- MARTA NAWROCKY-TORIELLI

UKRAINIAN DELEGATES VISIT THE VALLEY

An important event occurred here in the Valley of the Sun. Five Ukrainian delegates and their facilitator came to Arizona to learn more about how our American government is designed to work. Of the Ukrainian delegates visiting Phoenix, two were Mayors, two council members, and one a secretary from one of the municipalities represented. The delegates came from towns in the Kyiv and Lviv regions. Their towns' populations range in size from 970 to 20,000. Their visit was planned and coordinated by Ruth Allen and Margaret Dubois of the People to People International-Greater Phoenix AZ Chapter (PTPI-GPAC) and partly funded by a grant from the Open World Leadership Program, which is administered by the Library of Congress. In Washington, D.C., eight other such groups, all from Ukraine, had a day's debriefing before they headed off to different states.

The group flew from Kyiv to Washington, D.C., where they spent a day with others from Ukraine in an orientation. While in Washington, the delegates also visited the Capitol where they met with the Chief of Staff for Congressman Pastor. They then traveled to Arizona, where they were welcomed with a lovely reception organized by the PTPI-Greater Phoenix AZ Chapter's board member Joan Ward. The next day they were whisked off to see the Grand Canyon!

The following day, due to the efforts of the members from UNWLA Branch #3, a welcoming event was held in honor of the delegates at the Ukrainian Cultural Center of Phoenix. It was an emotional time for the members of the Ukrainian community in Phoenix as well as for the dele-

gates, who were impressed that their former countrymen had kept alive the Ukrainian culture here in America. One delegate said it saddened him to realize that the conditions in Ukraine had caused them to leave their former homeland.

The president of UNWLA Branch #3, Chrystia Boyko, made the special Ukrainian bread for the traditional bread and salt greeting. The guests were moved by the Ukrainian song sung by members of the Ukrainian-American community and by the children dancing traditional Ukrainian folk dances. Each Ukrainian delegate then presented information about his or her town and role in it, with one delegate singing a Ukrainian folk song. Following this, there was a potluck luncheon supplied by members of the Ukrainian-American community. It was a crowd of about 100 people, comprised of members of PTPI-GPAC, UNWLA members, host families, local Ukrainian-Americans, and other people interested in Ukrainian culture.

The main purpose of the Ukrainian delegates' visit was to be educated in the ways our three branches of government work to assure transparency, openness, and accountability. Many different lectures and informational sessions were given by various people. Activities included a talk by the Greater Phoenix Economic Council, a day-long training session with the Center for Progressive Leadership, and meetings with city council members, the city manager of Guadalupe, the economic development specialist from Gila Bend, the city planner of Scottsdale, and city mayors and/or council members from Scottsdale, Tempe, and Guadalupe. In addition, every day Congress-

The Ukrainian delegates and the local Ukrainian-American children in Phoenix.

man Harry Mitchell was there to respond to any questions the delegates might have.

A high point was meeting the Mayor of Scottsdale Jim Lane, as he gave the delegates an hour of his time and was happy to pose for multiple photos. The Mayor and the delegates also exchanged gifts.

The Greater Phoenix area is fortunate to have some people prominent in their knowledge and experience relating to Ukraine. One such person is Attorney James Huntwork, who explained his involvement in law and election reform in Ukraine after Ukrainian independence in 1991. He had compiled and translated laws for possible use by the new government; these laws were designed to encourage business and allow private ownership. He had also set up a system of public observation of elections in Russia (under Gorbachev), Ukraine, and Armenia. Joseph A. Kane-field, President of Arizona State Bar, explained to the delegates the importance of an Independent Bar (Law Association). On another day, Judge Or-est Jejna and Attorney Patience Huntwork spoke on the importance of an Independent Judiciary.

of the city lights while eating Mexican food, listening to Ukrainian folk songs, and making presentations of gifts and promises of exchanging visits in the future.

Many thanks to all involved who helped make the delegates' visit the special week that it was!

More involvement on the part of interested people in the Greater Phoenix area is welcome, as many more visitors are expected from a variety of different countries through the efforts of People to People International. Please visit www.ptpiaz.org for more information. Future visits of Ukrainians to Arizona and Americans to Ukraine are also being planned by PTPI.

Author's Note:

As a member of both People to People International and the UNWLA, I would like to see more interaction and cooperation between these two organizations, as well as participation of the academic community at Arizona State University in nearby Tempe. With more advanced notice about future visits and events, I am confident that this will happen.

Kristina Efimenko

Attention Prospective Authors

We would like to invite press secretaries of UNWLA branches and all readers of English-language materials in *Our Life* to write and submit articles, activity reports, book/film/theater show reviews, profiles of interesting women in your branches and communities, or stories about various aspects of life in the Ukrainian diaspora—in short, anything that you think might interest *Our Life* readers, whether informative, educational, or simply entertaining!

Please include a telephone number with your submissions.

“СВІЧА ПАМ’ЯТІ”

4 березня в Українському Освітньо-Культурному Центрі Філядельфії відбулася презентація англomовної книжки д-ра Валентини Борисенко «Свіча пам’яті».

Про геноцид сказано і написано чимало та, повертаючись до подій 1932 – 33 років, ми знову і знову нагадуємо собі і людству про страшний злочин комуністичної банди, спрямований проти українського народу. За радянських часів в Україні не можна було навіть згадувати про Голодомор, не те, щоб вивчати і висвітлювати події в історичному аспекті. Люди, які пережили це лихо, ніколи і нікому нічого не розказували – боялися. Та настав час і таємне стало явним. Найболючіше і найстрашніше те, що це творили не прийдешні чужоземні вороги, а свої, які жили поруч з тобою.

Презентацію відкрила голова Філядельфійської Округи США Ірина Бучковська, гостей представила і провадила програмою Галина О. Келлер. Молитву за жертви Голодомору прочитав о. Тарас Науменко (Український православний собор св. Володимира). Надзвичайно цікавим був виступ пані Марти Пеленської, невтомного, благородного спонсора цього англomовного видання. З великою любов’ю і ентузіазмом вона розповіла про попередню презентацію цієї книжки в Нью Йорку, про людей, які доклали багато зусиль для виходу цього твору англійською мовою. Вона ж і підготувала відеокліпи – історичні фото тих страшних часів. Навіть назва цього кліпу “De profundis” говорить сама за себе. «З глибини взиваю, Господи, до Тебе» (Псалм 130) у супроводі безсмертної музики Бетговена не можна було дивитися без сліз на жахливі картини людської долі...

Під зворушливий спів «Колискової 1933» на слова і музику Тараса Петриненка присутні в залі зі засвіченими свічками і сльозами на очах слухали:

*Мала Катерина два маленьких сына,
Разом породила Гриця і Данила...*

йшла розповідь: «Це були червоні бригади, вони ходили від хати до хати і забирали усе: квасолу, зерно, картоплю, кукурудзу. Вони забирали навіть... посуд, одяг, все, все... це були організовані банди. Ми знали їх дуже добре – це наші сусіди – комсомольці, партійці...» (Очевидець, Кіровоградська область)...

*Сім літ доглядала, любистком вмивала,
Долі їм благала, колисаночки співала...*

Промовляє Марта Пеленська.

«...Їх називали комсомольці, активісти, бригадири, партійці, “червона мітла”, комісари, червоні банди... Вони шукали хліб і, якщо не знаходили, то забирали все. Все. Жодної крихти не залишали...» (Петро Лучко, Київська область)...

*Хмари йшли за обрій, йшли часи недобрі
Й недобрі вісті: не стало що їсти.
Свої, не чужії, вороженьки злії
Могли козачати... все до крихти – геть із хати.*

«...Вони забирали геть усе, залишали людей вмирати від голоду. Багато чоловіків померло тоді. Тому, що вони слабші від жінок... Їх животи роздулися, ноги опухли, часто-густо божеволіли... люди їли людей, батьки їли своїх дітей... ніхто ні на кого не звертав уваги. Нема друзів, родичів, сусідів. Коли твої діти на твоїх очах вмирають від голоду, як ти можеш в цей час співчувати...» (Галина Новохатська, Київська область)...

*Ляжте, діти, спати, бо нема чим годувати.
Ой люлі-люлі, налетіли гулі.
Стали думать і гадать, чим синоків
годувать?...*

*Чи яблужком, чи медком, чи солодким
пиріжком?...*

«...Голодомор забрав багато людей. Хати стояли порожні. Цілі села вмирали. Ніхто нікому не допомагав, кожен дбав про себе. Люди їли бур’ян, їли собак і котів – усе, усе, що могло хоч на трохи продовжити їх життя. А потім після таких трапез помирали...» (Євдокія Павленко, Київська область)...

*Мов ворожа сила півсела скосила.
Сусідська родина в одній домовині...*

«Від моєї бабці я чула тільки молитви. Вона стояла на колінах і просила Бога: “Боже, прийми і спаси душі рабів Твоїх Галини, Якима, Наталки, Андрія, Йосипа, Мифодія, Івана, Петра, Миколи, Степана, Василя...”. Вона поминала членів родини, які вже померли від голоду. А пізніше просила Бога за спасіння ще живих – Оксани, Федора, Лариси, Люсі, Михайла, Марії – список цих був дуже короткий.» (Лариса Шевчук, Черкаська область)...

*Кругом людське горе розлилось, як море,
Не минуло кляте Катриної хати...*

«Люди їли дохлих котів і собак. Хай Господь Бог простить їм. Одна жінка збожеволіла від голоду, з’їла своїх дітей. Вони померли і вона з’їла їх. Це правда. Вона жила поруч з нами.» (Ганна Демен, Хмельницька область)...

*З останньої сили води наносила,
Води наносила, в печі затопила.
Кликала Данильця,
вставай, сину, їсти Гриця!...*

«Вони приїжджали на підводах і забірали геть усе з людських подвір’їв. Були люди, які доносили на інших, сподіваючись зберегти себе. За п’ять колосків з колгоспного поля людей забірали до в’язниці від 5 до 7 років... Коли мама померла, її брат і сестра потягли її до ями. Не дійшли. Собаки розірвали її на шматки. А може, люди...» (Прасковія Поблудна, Кіровоградська область)...

*Не озвався Данилко, вже й не озветься.
Впала Катерина, вже не підведеться...*

Усі наведені тут свідчення – жива рана України. Книжка В. Борисенко яскраво показала трагічну долю українців, уготованої їм Сталінським режимом.

Презентацію продовжив Джон Гілл, який зворушливо зачитав спогади-свідчення тих трагічних подій ветерана Другої світової війни Григорія Геращенка.

На закінченні о. Ігор Роїк (Українська греко-католицька церква Благовіщення Пресвятої Богородиці) прочитав молитву і всі присутні проспівали «Вічна пам’ять!»

Ця книжка стала доступною для англomовного читача завдяки св. п. Наталії Даниленко, Катерині Ющенко, Марті Т Пеленській, Ользі Рудакевич, Тамарі Стадниченко, Денисові Розанському, Маркові Тарнавському, Ареті Бук, Уляні Зінич, Марії Дуляк та багатьом іншим, хто не шкодував своїх сил і надхнення для цієї високої мети.

Щира подяка Галині Келлер, CEO та Українській Федеральній Кредитовій Кооперативі “Самопоміч” у Філадельфії, яка виступила спонсором цієї пам’ятної і важливої події.

Ми повинні раз-у-раз нагадувати людям про невинно замучених 7 – 10 мільйонів душ, а священні дзвони у наших церквах і наших серцях ніколи не стихнуть.

Наталія Пилипенко.

Фото Андрійки Келлер.

В залі під час презентації.

ВІДЗНАЧЕННЯ В ДЕТРОЙТІ ПАМ'ЯТІ ГОЛОДОМОРУ-ГЕНОЦИДУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

26 лютого 2012 року під егідою НТШ і Округи СУА українська громада Метрополітального Детройту почала місію відзначення пам'яті жертв голодоморів в Україні.

В залі УКЦ зібралось багато присутніх. Голова Округи СУА Лідія Яхницька відкрила свято. Хвилиною мовчанки вшанували пам'ять невинно убієнних жертв.

Голова НТШ Олена Паливода представила присутнім знану, як вмілого доповідача, магістра Ганну Білинську, яка розказала про голодомори в Україні. Хочу підкреслити – голодомори та їх наслідки для українського народу. Цитую подані нею слова: “пам'ять серця”, “пробудження пам'яті”, “слово совісті”, “серця зболені”, “пам'ять затуманена від страждань”, “совість залякано мовчазна”... – все це стосується українського народу.

Але прийшло пробудження разом з Незалежністю, прийшла Помаранчева революція – культурна, толерантна, революція волі і свободи, яка зголосила світові Україну, а Україні згадала про минуле і трагічне. І вся Україна у 2012-13 роках відзначає 80-ліття Голодомору-геноциду 1932-33 рр. Але не можна забувати і інші голодомори трагедій України, організованих злочинною комуністичною партією під керівництвом її вождів Леніна та Сталіна.

Вони вже тут. Вони довго йшли. Мільйони, мільйони наших рідних, знайомих і незнайомих. Одні йдуть близько 300 літ, другі 90, треті 80, четверті від 1946-го року. Мільйони померлих від голодоморів. Вони йдуть Чумацьким шляхом до нас побачити свічки пам'яті у вікнах наших осель, почути молитви за них, подякувати нам, що, нарешті, їх згадали, замучених російським царатом, більшовизмом, комунізмом. Замучених за те, що вони були українцями.

В коло таких українців, померлих від голоду в 1931 році потрапив 19-ти річний Андрій Остапенко, колгоспник із Сумщини. Невідомий канцелярист видав про це довідку, у якій чітко вказано у графі “причина смерті” – українець. Яким треба було бути безстрашним і мужнім, щоб зробити таке послання у майбутнє! Адже про голодомори можна було говорити після 1987-го року, а довідка пішла в архів і є до сьогодні правдивим, страшним свідченням. Проти нас йшло зло, ймення якому геноцид. Свідома, сплянована спроба

упокорення української нації, а потім і її знищення.

Тема голодоморів в Україні така страшна і глибока, що, мабуть, пройде немало часу, поки вона буде вивчена і усвідомлена українцями і світом. Ця чорна сторінка нашої історії виведена на орбіту світових трагедій завдяки великому патріоту України Віктору Ющенко. Це завдяки йому Голодомор 1932-33 років багатьма країнами визнався геноцидом українського народу. Правда, ведучі країни Європи мовчали, мовчать і тепер, підігруючи Москві, поки-що не визначились. Мовчить і Ізраїль, хоч він перший, з певних причин, повинен визнати геноцид української нації. З жалем про це писав О. Олесь у 1931 році у вірші “Пам'ятай”. Подаю уривок із вірша: “Коли Україна, криваві жнива зібравши для ката, сама умирала із голоду, навіть губила слова, Європа мовчала”.

Першим, хто зробив глибоке дослідження Голодомору в Україні, був польський єврей, вчений Рафаїл Лемкін (1900-1959), який працював помічником прокурора на Бережанщині. А також акцентував і виокремив Голодомор американець, який став **українцем**, одружився з україною, написав книжку “**Ваші мертві вибрали мене**”. Президент Ющенко нагородив Мейса орденом Ярослава Мудрого 2-го ступеня.

Цікавим були виступи молодих виконавців: К. Форшовської, яка прочитала вірш на слова В. Кривої “Геноцид українського народу” та Д. Слюсарчука “Монолог Мазепи” (автор Роман Юзва).

Велику вдячність від всієї української громади виносимо Ганні Білинській, яка так глибоко розкрила тему голодоморів в Україні. І, звичайно, щира вдячність нашим молодим талантам – читачам віршів.

Віра Крива.

СВЯТО УКРАЇНСЬКИХ ГЕРОЇНЬ

Хор 56-го Відділу СУА.

Дня 26 лютого 2012 року 56-ий Відділ ім. М. Рудницької в Норт Порт, Флорида урочисто відсвяткував Свято українських героїнь. Дуже майстерну програмку і афіші підготувала Ліда Білоус. На передній обкладинці зображено портрети п'ятьох героїнь: Оксани Мишко, Олени Теліги, Ольги Басараб, Ольги Ільків і Ярослави Бандери. На задній обкладинці вичислино імена героїнь, які в лютому народились, чи трагічно загинули.

Програму свята вміло вела досвідчена ведуча Ляриса Шпон. Свято відкрив хор 56-го Відділу СУА під диригентурою Любови Добровольської-Інграм, який проспівав молитву "Богородице Діво". Відтак Оля Гронь, культурно-освітня референтка офіційно відкрила свято. Катерина Кобрин відчитала доповідь під заголовком "Пам'ятаймо і не забуваймо", в якій пригадала, що українські жінки споконвіку боролися за людські права. Вона зупинялась на важливих етапах страдального життя геро-

їнь і пригадувала, що їх не можемо забути. Олена Рузайкіна приготувала цікавий сценарій на чотири дії. Вона переплітала розповідь про героїнь з деклямаціями. Декляматорки були: Галина Король, Оля Гронь і Надія Іванчук.

Любов Добровольська-Інграм своїм ентузіазмом, енергією надала хористкам надхнення якнайкраще і з зворушенням виконати дві пісні: Василя Симоненка "Лебеді материнства" і Лесі Українки "Contra Spem Spero". Хорові акомпанював на фортепіані Орест Лазор.

Заключне слово виголосила голова Анна-Марія Сусла, висловивши подяку всім виконавцям і глядачам. Вона підкреслила, що між гостями була присутна наша власна героїня, пані Оля Кобзар, колишня членка ОУН, яка за свою активність була ув'язнена в тюрмі Береза Картузька. Присутні привітали паню Олю гучними оплесками і грімким "Многая літа!".

Оля Гронь вручила Любі Добровольській-Інграм букет троянд з подякою. Свято закінчилося грімким "Ще не вмерла Україна".

*Оля Ретька-Стасюк,
пресова референтка.*

Зліва: Галина Король, Олена Рузайкіна, Оля Гронь, Оля Кобзар, Анна-Марія Сусла, Надія Іванчук, Ляриса Шпон, Катерина Кобрин.

ДІЯЛЬНІСТЬ 67-го ВІДДІЛУ СУА, ОКРУГА ФІЛЯДЕЛЬФІЯ

Від початку свого заснування 67-ий Відділ влаштує у жовтні мистецьку виставку. Ось і 14-15 жовтня 2011 року ми влаштували збірну виставку мистців Юрія Гури, Михайла Даниловича, Андрія Корчинського, Галини Мізак, Доріяна Федькова.

У п'ятницю на відкриття виставки зібралися чисельні шанувальники мистецтва. Відкрила виставку голова відділу доктор Ляриса Заїка і коротко розповіла про всіх мистців. Продовжила програму піяністка Леся Івахів. По програмі всі пригощалися смачними перекусками, приготованими членками відділу, оглядали виставлені твори і навіть їх купували.

В суботу виставку відвідали учні, батьки і вчителі Української Рідної Школи. Діти щороку з радістю приходять на наші виставки. А потім на уроці культури самі пробують малювати як справжні мистці.

В грудні наш відділ взяв участь у Різдвяному базарі Українського Освітньо-Культурного Центру. А на початку 2012 року членки відділу мали дуже приємну Різдвяну зустріч, влаштовану союзнянками Вікторією і Маріянною Вакуловськими. Такі зустрічі стали нашою доброю традицією.

Сидять (зліва): Дарія Федак і Ліда Бук.
Стоїть д-р Лариса Заїка, голова 67-го Відділу СУА.

Праця 67-го Відділу СУА спрямована на підтримку Українського Музею в Нью Йорку і двох стипендістів в Україні.

Ірина Бучковська,
секретар 67-го Відділу СУА.
Фото Маріянни Вакуловської.

На виставці.

Загальні збори 56-го Відділу СУА ім. М. Рудницької, Норт Порт, Флорида

Загальні збори відбулися 24 січня 2012 року в парафіяльній залі Св. Марії. Головою зборів була Марія Наваринська, секретарювала Рома Гуран. Управу відділу вибрано в такому складі: голова відділу – Анна-Марія Сусла, заступниця голови – Лідія Білоус, протоколярна секретарка – Рома Гуран, кореспондентська секретарка – Лариса Шпон, скарбник – Оріся Зінич, фінансова референтка – Уляна Стадник, організаційні – Катерина Кобрин і Зіна Ференц, культурно-освітній референт – Оля Гронь, зовнішні зв'язки – Неонілія Лехман і Віра Боднарук, пресова – Оля Ретька-Стасюк, суспільна опіка – Галя Лісничка, Гали-

на Індіану, Лідія Козак, Уляна Сось, референт мистецтва/музею – Таня Сілецька і Ліда Михайлович, диригент хору – Люба Інграм, стипендійна референтка – Іванна Плешкевич, архівар – Роксоляна Яримович, господарська референтка – Оля Василик.

Контрольна комісія: Іванна Ратич – голова; Ольга Пастернак, Ліда Белендюк – члени; Богданна Більовщук, Іванна Головата – заступниці.

Після виборів Анна-Марія Сусла подякувала за довір'я і попросила всіх до приязної співпраці.

Оля Ретька-Стасюк, пресова референтка.

СВІТЛИЧКА В РОЧЕСТЕРІ, Н.Й., НА ПОРОЗІ ЗОЛОТОГО ЮВІЛЕЮ

Від 1964 року в Рочестері безперервно діє Світличка, якою опікуються членки Союзу Українок Америки. Спочатку Світличкою дбайливо опікувалися членки 47-го, 46-го Відділів СУА, а зараз вже понад 20 років нею опікується 120-й Відділ СУА.

Союзнянки знають, що майбутнє української діаспори Америки в руках підростаючого покоління. Тому у Світличці діти знайомляться з українськими звичаями, традиціями, піснями, танцями, усною народною творчістю. Діточки розмовляють українською мовою. Дивлячись на сяючі очі дітей під час різних святкувань, які проводяться у Світличці, розумієш, як важливо продовжувати такі свята і як це допомагає батькам виховувати дітей в українському дусі. Щиро радіють і бабусі з дідусями.

Але за цим стоїть велика праця. Ми висловлюємо вдячність виховній референтці 120-го Відділу СУА Марії Рідель, яка кожної суботи допомагає вчителькам Світлички у

їхній виховній і навчальній праці. Також щиро дякуємо Дарії Ганушевській, яка упродовж багатьох років займала пост виховної референтки у цьому Відділі та самовіддано опікувалася Світличкою.

Спеціальна подяка нашим талановитим вчителькам Никол Рідель-Слейт і Лярисі Чолач за їхню віддану працю і за те, що так гарно підготовляють діточок до різних українських свят.

Дякуємо батькам, які підтримують нашу Світличку, приводячи кожної суботи дітей на науку і розваги.

На 29-ій Конвенції СУА Світличка в Рочестері одержала Грамоту признання за довголітню безперервну працю. Тепер почнемо підготовлятися до проведення Золотого ювілею нашої Світлички, який відбудеться у 2014 році.

Стефанія Павлович-Вовкович,
голова 46-го Відділу СУА, Рочестер, Н. Й.

Загальні збори 101-го Відділу СУА ім. Ліни Костенко, Округа Чікаго

Річні загальні збори 101-го Відділу СУА відбулися 26 лютого 2012 року. Відділ нараховує 54 членки. На зборах вітали нових членок: Любу Маркевич та Лесю Зазуляк.

Управу вибрано в такому складі: Марія Шпитко – голова, Оленка Матвіїшин, Катя Зварич – заступниці, Оля Зварич – кореспондентка секретарка, Оксана Добрянська, Оля Зварич – секретарі протоколів, Ляриса Еліяшевська – скарбник.

Референтки: Оленка Шкробут – організаційна; Маса Ганкевич, Ірина Стебельська – імпрезові; Уляна Гриневич, Наталка Мицик – культосвітні; Марія Щерб'юк – пресова; Геня Бискош, Христя Соболь, Оксана Яцків, Оля Поливка – суспільної опіки; Христя Таран – стипендійна; Аня Бискош, Йоля Бискош – господарські; Оленка Прийма, Люня Полухович; Уляна Гриневич – Контрольна і номінаційна комісії.

101-ий Відділ СУА заснований в 1968 році. Членкині відділу належать до різних хвиль еміграції, а основне – різного віку і мають добру співпрацю. Голова відділу Марія Шпитко підкреслила у своєму звіті те, що не всі союзнянки є активними у відділі, але їхня приналежність збагачує нас силою духа і

взаємної пошани до жіночої організації – Союзу Українок Америки.

Членкині відділу не тільки працюють, але й люблять активно відпочивати. Організуємо прогульки до театру, на вечери до ресторану. Заохочуємо інші відділи до співпраці. Проводимо гарний час із своїми приятелями та чоловіками під час Різдвяних свят. Беремо участь у святковому Різдвяному базарі в школі св. о. Миколая. Зібрані кошти використовуємо для благодійної праці, як відвідування старших і хворих, висилки пачок до сиротинців в Україну.

Членкині беруть участь в роботі Округи, допомагають під час проведення вже традиційного в Окрузі Чікаго Дня Союзнянки, який відбувається щорічно в місяці червні.

Зараз відділ готує зустріч із панями 22-го і 74-го Відділів СУА. Наш 101-ий Відділ хоче відзначити працю пань 22-го і 74-го Відділів, які вже через свій похилий вік не дуже можуть брати участь у громадському житті та в житті Союзу Українок Америки. Але через всі свої роки пані працювали для добра громади, для України, для Союзу Українок Америки.

Марія Щерб'юк,
пресова референтка.

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

ДО НЕВ'ЯНУЧОГО ВІНКА СВ. П. АТЕНИ ПАШКО

З великим смутком ми прийняли вістку про відхід у вічність у Києві 20 березня 2012 р., Почесної голови Союзу Українок України, **св. п. Атени Пашко**, з якою ми понад десять років (до 1999 року) дуже близько співпрацювали та залишилися приятелями до кінця її життя. Це був історичний час нового політичного державотворення, в якому відновлений Союз Українок України під керівництвом Покійної Атени, брав активну участь. Це також був період економічної кризи для громадян України, від якої найбільше терпіли люди старшого віку та молодь. Започатковані завдяки зусиллям покійної Атени спільні проекти СУА та СУУ – Суспільної Опіки та Стипендійної Акції, продовжують існувати та розвиватися.

Замість квітів та в пам'ять **св. п. Атени Пашко** пересилаємо по сто доларів до Стипендійної Акції СУА на стипендії студіюючій молоді в Україні, бо це ж вони є майбутністю своєї Батьківщини, за яку так вболівала св. п. Атена.

Дочці Покійної та членкам Союзу Українок України на чолі із головою Лілією Григорович складаємо щирі співчуття.

Анна Кравчук, голова СУА 1993-1999 рр.,
референтка стипендій СУА 1981-1993 рр.;
Лідія Черник, референтка Суспільної Опіки
СУА 1984-1999 рр.

* * *

Замість квітів на могилу **бл. п. Атени Пашко**, пересилаю сто доларів на потреби Стипендійної Акції СУА через 98-ий Відділ СУА. Під час наших зустрічей (у 2003 та 2008 роках) я подивляла силу духа та мужність Покійної після трагічної смерті її друга життя В'ячеслава Чорновола.

Завдяки зусиллям св. п. Атени Комісія Стипендій Союзу Українок України розвинула необхідну співпрацю із Комісією Стипендій СУА та продовжує свою діяльність під проводом Іліси Дебелюк.

Дорогі посестри – союзнянки Союзу Українок України, прийміть від мене щирі співчуття.

Марія Полянська,
референтка стипендій СУА.

Зліва: Анна Кравчук, Атена Пашко, Лідія Черник.
Київ, 1994 р.

Сидять (зліва): Маріянна Заяць, Анна Кравчук,
Атена Пашко, Ірина Куровицька, Наталка Даниленко.
Стоять: Іліса Дебелюк, Марія Полянська, Христина
Бейлі (з Австралії), Валентина Борисенко.

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ НАШИХ СПОНСОРІВ

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Наталії Даниленко**, довголітньої спонсорки та членки 90-го Відділу СУА у Філядельфії, яка завжди турбувалася долею української потребуючої молоді в Українській діаспорі та в Україні, складаємо по 50 дол. на потреби Стипендійної Акції СУА через 98-ий Відділ СУА.

Покійна пані Наталя була активною союзницею та брала участь в організуванні так званих тоді "молодечих відділів" в 1970-их роках. Була обрана на пост організаційної референтки (молоді) при Головній Управі СУА, коли головами були Стефанія Пушкар, а пізніше Лідія Бурачинська. Продовжувала свою активність у Філядельфійській Окрузі на посаді голови Окружної Управи. Звернула особливу увагу на СФУЖО, бо доля українських жінок завжди була близька її серцю та спонукала Покійну до видання трилогії "Українки в історії" в Україні.

Анна Кравчук, почесна голова СУА;
Марія Полянська, референтка стипендій СУА.

Замість квітів та в пам'ять **сл. п. д-р Марії Фішер-Слиж**, спонсорки від самих початків Стипендійної Акції СУА, яка дала нагоду багатьом стипендіатам у Бразилії здобути освіту, пересилаємо 100 дол. до Стипендійної Акції СУА через 98-ий Відділ СУА. Від незалежності України в 1991 році д-р Слиж звернула особливу увагу на потреби студентів в Україні, бо добре розуміла обставини у своїй Батьківщині.

Родині складаємо щирі співчуття.

Марія і Богдан Полянські, Матаван, Н. Дж.

У ПАМ'ЯТЬ

У восьму болючу річницю відходу у Вічність нашої незабутньої сестринки та похресниці **св. п. Лідії Наталії Децик**, яка відійшла від

нас на сороковому році життя, пересилаємо 100 дол. на допомогу знедоленим учням в Україні під опікою Стипендійної Акції СУА через 98-ий Відділ СУА.

Анна та Бернард Кравчуки.

Please accept my donation of \$50.00 towards the UNWLA's Scholarship Program in loving memory of **Maria Soltys – Марійки Білинської-Солтис**.

Sincerely, Irene Badiak.

Пожертви для вшанування пам'яті **св. п. Марійки Солтис** на Стипендійну Акцію СУА (UNWLA, Inc Scholarship Program) зложили: 50 дол. – Михайло Комановський; 50 дол. – Марія К. Захарієвич.

Замість квітів на могилу дорогої **бл. п. Осипи "Зюти" Бабій** пересилаю 100 дол. на Стипендійну Акцію СУА через 74-ий Відділ СУА.

Довголітня подруга Лариса Савка з родиною.

49-ий Відділ СУА в Баффало, Н.Й. Повідомляє, що зібрані гроші в пам'ять **Покійного Петра Поліщука**, мужа нашої членки та колишньої голови Анни Поліщук, Управа Відділу передає всю зібрану суму 345 дол. до Стипендійної Акції СУА на стипендії незаможній молоді в Україні.

Щиро дякуємо усім жертводавцям:

50 дол. – д-р Уляна Лоза, Анна Поліщук;

45 дол. – Анна Поліщук;

по 25 дол. – Elaine P Nowadly, Маркіян і Лідія Стасюки;

по 20 дол. – Марія Дранка, Ева Ковтало, Марія Маланяк, Василина Осташук, Оксана Салдит, Анна Заньків.

по 15 дол. – Слава Лонг, Анна Мельник.

Пані Анні Поліщук наші глибокі співчуття.

ІЗ НАГОД

Вітаємо Почесну голову СУА Анну Кравчук з Днем Народження та бажаємо здоров'я та наснаги продовжувати діяльність в Союзі Українок Америки та в організації Українських Американських Ветеранів. Замість дарунка складаємо 100 дол. на стипендії в Україну через 98-ий Відділ СУА. Многих Літ!

Марія та Богдан Полянські.

ПОЖЕРТВИ ЗА БЕРЕЗЕНЬ 2012 р.

1,385 дол. – збірка 49-го Відділу СУА.

680 дол. – 96-ий Відділ СУА.

660 дол. – Зенон і Христина Іванонко (9).

550 дол. – 38-ий Відділ СУА (38).

460 дол. – 106-ий Відділ СУА (106).

425 дол. – Mildred Kozak (13).

410 дол. – Marta H Mulyk Waxer.

345 дол. – збірка в пам'ять **бл. п. Петра Поліщука** (49).

330 дол. – Марія Оксана Бачинська (86), Elmer &

Olga Bertsch (99), Alex & Irene Khowaylo (62),
Оксана Кордуба, Люба Кузьмин (83), Оксана
Стой (03), 73-ий Відділ СУА (73).
300 дол. – Богдан і Марія Полянські (98).
250 дол. – Теодозій і Ольга Зазуля (83), Бернард
і Анна Кравчуки (98), Анна Максимович (43).
230 дол. – UAV Post 30 (98).
220 дол. – Ірена О Новосівська (90), Зенон і
Ольга Савчук (89), 13-ий Відділ СУА, Воло-
димира Васічко (86).
200 дол. – Ірина Руснак; Ярослав і Лідія Чер-
ники (83).
170 дол. – 22-ий Відділ СУА (22).
110 дол. - Діонізія Брочинська (108), Larissa Fox,
George I Kiebuzinski, Оксана Луків (73), Кате-
рина Танчин (73).
100 дол. – Peter & Stacey Polanskyj (98), д-р
Іванна Ратич (56).
50 дол. – д-р Андрій Дякун, Ukrainian American
Sitch, Inc (97).
30 дол. – James & Motrja Fedorko (86).

25 дол. – Masha Archer, Роман Стасів.
21 дол. – Рената Бігун (28).
20 дол. – Адріян Шмериковський.
350 дол. – д-р Уляна Лоза.
200 дол. – 49-ий Відділ СУА.
100 дол. – Тамара Панкевич, Анна Поліщук,
Оксана Салдит.
75 дол. – Ольга Чмола.
50 дол. – Chrystyna Dziuba Brown, Zoriana M
Bunche, Марія Маланяк, Elaine P Nowadly,
Татіана Паславська, Емілія Святківська.
40 дол. – Марія Дранка.
30 дол. – Михайло і Анастасія Вашкурак.
20 дол. – Анна Яцишин, Ева Ковтало, Марія
Наливайко, Василина Осташук.
10 дол. – Богдана Погаратна.

Наша подяка 49-му Відділові СУА в Баф-
фало, Н.Й. за проведення збірки та переслання
внесків на суму 1,395 дол. Особливе спасибі
Оксані Салдит та Зоряні Бунче.

Щиро дякуємо!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА,
М. Орися Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА.

UNWLA, Inc., Scholarship / Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan, New Jersey 07747-0024 • Phone / Fax: 732-441-9530
Email: Mariapolanskyj@verizon.net

ФОНД ДОПОМОГИ СИРОТАМ В УКРАЇНІ

200 дол. – Iwanna Kaczor, daughter of the late Svtoslawa Barusewycz, Br. 56.

100 дол. – Замість квітів на свіжу могилу Василя Лева, чоловіка моєї кузини, Оксани.
Оксана Роздольська, членка 29-го Відділу СУА.

З вдячністю і пошаною, Ірина Рудик, референтка СО СУА.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ «НАШЕ ЖИТТЯ»

250 дол. – 106 Відділ СУА, Гартфорд, Округа
Нова Англія.
100 дол. – в пам'ять **бл. п. Уляни Старосоль-
ської.** Nadine Sielecki.
25 дол. – в пам'ять **бл. п. Євгенії Світової.**
38-ий Відділ СУА, Денвер, Колорадо.
25 дол. – в пам'ять **св. п. Ольги Лукасевич
(Гнатишак),** яка упокоїлася 25-го грудня
2011 р. на 92-му році життя у Філадельфії.
Покійна народжена 28 жовтня 1920 року в

Мостиськах Львівської обл. В глибокому
смутку залишилися: дочка – наша дорога
членка Люба Пиріг, невістка Марта Лука-
севич, 4 внуки, 3 правнуки і ближча і дальша
родина в США і в Україні. Вічна Їй пам'ять!
38-ий Відділ СУА, Денвер.
20 дол. – замість квітів на свіжу могилу **бл. п.
Уляни Старосольської.** Надія Бігун.
10 дол. – Марта Кузьмович.

БЕРЕЗЕНЬ 2012

ТРИВАЛИЙ ФОНД

Надійшло на Тривалий фонд ім. Артемія Кирилука і Дарії і Петра Мегиків 10 дол. *Нотатки з Мистецтва.*

ДАТКИ

- 10,000 дол.** – Ада Кулик.
5,000 дол. – Фундація “Спадщина” банку “Певність”.
3,500 дол. – 75 Відділ СУА.
по 1,000 дол. – Олег і Христина Самійленко, Ольга Зарицька, Барбара Цюпа, 83-ій Відділ СУА, Ярослава Рубель.
500 дол. – проф. Володимир Петришин.
300 дол. – Charles Stewart Mott Foundation (matching M. Deychakiwsky).
206 дол. – Johnson & Johnson (matching T. Shatynski).
по 200 дол. – Col. John & Mona Kark, Andrew M. Savysky.
110 дол. – Іван Скрипак.
по 100 дол. – Дарія Бекесевич, Юрій Кебузинський, Софія і Тит Геврик, Зенон і Христина Іванонько, Ярослав і Калина Козак, Люба Фірчук, Дарія і Аксел Мерл, Александер Кізима, Володимир і Катруся Воловодюк, д-р Денис Стахів, Роберт Кент, д-р Ігор і Грина Махлай, д-р Іванна Ратич, Богданна і Володимир Слиз, Михайло Томлін, Mr. & Mrs. Nickolas Milaputch, Христина Карпевич, Myra Mandzuk.
75 дол. – Андрея і Андрій Данилюк.
70 дол. – Нестор і Аніса Шуст.
60 дол. – AT&T & United Way (matching Andriy Khomenko).
55 дол. – Стефанія Семущак.
по 50 дол. – Михайло Бучек, Марійка Мартинюк, Юрій Олесницький, Марія Савицька, д-р Віктор Яворський, Іван Чопик, Віліям і Доріс Чіраш, Ольга Руденська, Ольга Городецька, Яким Тенюх, Катря і Ярослав Червоняк, Ольга Альвіно, Микола і Ірена Петриляк, Robert & Dorothy McCormack, Люба Дубно, Іриней і Оксана Ісаїв, Наталія Сигіда, Любомира і Орест Чапельські, Любомира Хома.
по 40 дол. – Володимир і Олена Карпинич, Іва Лісікевич.
по 35 дол. – Мирослава Мирошниченко, Люба Новак.
30 дол. – Романа К. Дигдало.
по 25 дол. – Петро Голец, С. Пилишенко, Параня Сміт, Марія Андрусак, Зоряна Ключас, Марія Слободян, Катерина Денега, Марія Борковська, Олександр Омецінський, Богданна Гелета, Анна Кібало, Іван Бойчук, Charles Pinyan, Мирослава Стойко, Арнолд Рудакевич, Софія

Лонишин, Михайло Дзіман, Ірена Старожитник, Ольга Тритяк Люба Буровс, Александра Юзенів, Мотря Кузич і Андрій Малецький, Маріянна Мисишин, д-р Лариса Заїка, J. P. Morgan Stanley (matching Mary Corbin-Cary) Myra Mandzuk, Люба Процик, Мирон Бойко, Роман і Марта Юзенів, Stella Hackbarth, Олег і Джовн Караван, Святослав Боженко, Рома і Михайло Огара, Зеновія Кулинич, Анна Сулима, Оксана і Юрій Станько, Марія і Богдан Полянські.

- по 20 дол.** – Іванна Сергеева, Олена Стахнів, Стелла Сенишин, Марта Федорко, Анна Вомпель, Христина Санзоне, Марія Лепцишин, Роман Мацик, проф. Євген і Ася Гумецькі, Євгенія Когут, Ірена Гунзе, Ніна Данчук.
по 15 дол. – Михайло Лісікевич, Кенет Грагам, Тереза Царик, Bette Quakenbush, Dorothy Hillis, Любомира Ричок.
по 10 дол. – Володимир Чепіжак, Ксеня Ільницька, Ms. Pylawka, Victor Podpirka, Михайло і Надя Каркос, Анна Федик, Михайло Тренза, Ганна Дусяк, Анна Войтович, Богдан Марків, Марія Слободян, Петро Фединський, Дарія Дика, Едвард Червінський, Susan Hirschman.
по 5 дол. – Люба Баран, Іван Гарбера, Ann Sallemme.

З НАГОДИ

Наша найдорожча Мама – Аполлонія Поля Книш святкувала своє 100-ліття. З цієї урочистої нагоди пересилаємо даток в сумі 500 дол.

Нестор і Марта Базарко.

In honor of Taras & Olha Hunczak, I am donating \$300.
Irene Paslowsky.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

В пам'ять бл. п. **Андрія Добрянського** складаю 35 дол.
Марта Салик Яцушко.

В пам'ять бл. п. подруги **Ольги Кузьмович** складаю 35 дол.
Марта Салик Яцушко.

В пам'ять бл. п. **Юрія Ференцевича** складаю 50 дол.
Люба Ярмач.

В пам'ять бл. п. **Маріяна Цьолка** складаю 100 дол.
Люба Ярмач.

In memory of the late **Anna Wizniak**, a long time members of Soyuz, Branch 13 in Chester, PA we are donating \$25.00.
UNWLA Branch 13.

In memory of **Slawko Bukaczewsky**, I am donating \$25.00.
Oksana Tarapacky.

In memory of Mrs. **Halyna Duda**, I am donating \$10.
Gene Fleischhauer.

Щиро дякуємо за підтримку!
Управа і адміністрація УМ.

Орися Мандич

З волі Всевишнього 9-го серпня 2011 року відійшла від нас дорога нам Орися Дзюбіна-Мандич.

Народилась 8-го червня 1927 року в місті Станиславів. Там пройшло її дитинство, там вчилася у торговельній школі.

Під час війни, як і тисячі інших, Орися з родичами і молодшою сестрою (брат в той час був у Дивізії) були змушені покинути Батьківщину. Під час важкої мандрівки Орися була поранена осколком бомби із американського літака, але все ж таки крутими дорогами їм вдалось доїхати до Німеччини, де опинились у переселенчому таборі містечка Ляндсгут. Там Орися ходила до української гімназії, була членом Пласту до 1949-го року, відтак родина переїхала до Бельгії.

Тут Орися знайшла свого друга Зенка Мандича (дійсне прізвище Мельничук), ветерана Першої Української Дивізії, з котрим одружилась і жила до 2009-го року, поки важка хвороба не забрала його.

В 1951-му році переїхали до США, де в українському дусі виховали двох синів і дві доні. Крім родинних обов'язків, а це включало і плекання довкола хати чудових кольорових квітів, спеціально каннів, Орися включилась до громадської праці. Була активна в Пласт-прияті і провадила гуртком юначок в Нью Гейвен.

Очевидно, що була активною в США, спочатку у 66-му Відділі, а після розв'язання цього відділу з причин старшого віку членок, записалась до 108-го Відділу США. В 66-му Відділі довгі літа була скарбником. Була обов'язковою і точно виконувала цю функцію. Коли прийшло до придбання фондів для відділу, то Орися вміло і смачно варила і пекла.

Вона це робила і для добра церкви, де до кінця життя була в клубі тих, що варять вареники ("Pyrohy workers").

В 108-му Відділі США експертно і любляче вела архів, так як і робила це в Окрузі США Нова Англія. Покійна теж була залюблена

у вишивках і приготувала серію ляльок в українських строях. Віддзеркалено тут багато любови і відданости; вона вишивала, гачкувала і шила ці строї.

Орися вміло і охоче вела архівні книжки для церкви Св. Михаїла в Нью Гейвен і для Осередку Спадщини, маленької музейної перлини біля церкви. На святкуванні 100-ліття парафії ці архівні книжки були виставлені і надзвичайно оцінені публікою.

Якби не Орися, не було б в нашій громаді тої історичної тягlosti теперішніх і майбутніх поколінь.

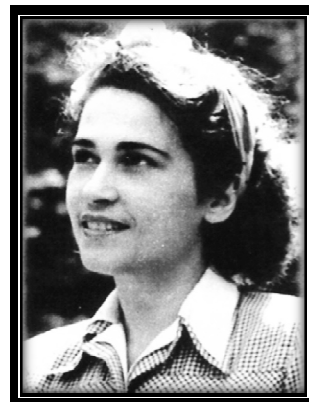
Працаємо Тебе, Орисю! Вічна Пам'ять!

Уляна Зінч.

Евгенія Світова

В глибокому смутку повідомляємо, що відійшла у Вічність членка 38-го Відділу США в Денвері, Колорадо, св. п. Евгенія Світова, нар. 10 березня 1921 р. в Донецьку, Україна. Залишила прибитих горем чоловіка, з яким прожила 70 років щасливого подружнього життя, доньку Люсі та внуків Люсинду та Григора.

Подружжя Світові проживали у м. Аврора, Колорадо й були активними членами нашої громади. Пізніше перебралися до штату Вісканзін, ближче до родини.

Живучи в Америці, покійна працювала книговодом у різних підприємствах до кінця свого життя, залишивши багато приятелів, з якими зналася протягом багатьох років. Була непересічною людиною, її втрату відчуватиме багато людей, яким допомагала, заохочувала до добрих діл. Протягом довгого життя не одна людина користалася її допомогою. Маючи дуже чутливу вдачу та високу духовність, будучи жадібною до читання, була обдарована винятковою пам'яттю. Знала багато поезій, рецитуючи їх, вміла передати духовність поета

та задовільнити слухача. Любов до поезії свідчила про її вразливу та ніжну вдачу. Володіла п'ятьма іноземними мовами. Незважаючи на свої обдарування та вміння, у житті була працюючою та скромною.

Смерть забрала від нас дорогу нам

людину 5-го січня 2012 р. Нам всім бракуватиме її ласкавої усмішки, ввічливості та приязні у стосунках зі всіма людьми, з якими зжилася протягом довгого продуктивного життя в нашій громаді. Нехай американська земля, яку вона любила, стане їй легкою.

*Пані Люба Мичковська
з Лідією Купчик біля Львівської
Духовної Семінарії УГКЦ.*

**Світлій пам'яті
Любомири
Мичковської,
членкині 33-го
Відділу Союзу
Українок Америки**

**СУМУЄМО,
ПАМ'ЯТАЄМО,
МОЛИМОСЯ...**

З глибоким сумом сприйняли у Львові звістку про смерть світлої пам'яті пані Любомири Мичковської.

Пані Любу у Львові багато людей знали, як палку й жертовну патріотку України, яка волею долі проживала в Америці, у Клівленді, але всім серцем тягнулася до України і часто відвідувала її, особливо Львів.

Не мала у Львові родини, але мала широке коло знайомих і приятелів, яке щоразу зростало. Всіх приваблювали інтелігентність, делікатність і скромність п. Люби та її вельми доброзичливе ставлення до людей. Але найбільше подиву й захоплення викликала її надзвичайна любов до України.

Пані Люба цікавилася всіма сторонами теперішнього життя, а також нашої історії. Ми всі подивлялися, де бере сили й енергію ця старша пані. Видно, сам Господь допомагав у її благородних стремліннях. Пані Люба буквально, об'їздила всю Україну. З подиву гідною невтомністю відвідувала різні громадські заходи й імпрези, паріотичні й релігійні інституції, місця захоронення славних синів і дочок України, театри й музеї. І всюди старалася внести свою лепту в добрі справи й починання.

Її щедрість і жертовність зворушували й незабутні. Пані Люба сама шукала, кому б фінансово допомогти. Завжди привозила з Америки пожертви на різні конкретні справи та скрупульозно зазначала, від кого ці пожертви.

Пам'ятаємо, як втішилася вона, коли в 2000 році у Києві поважна редакційна колегія на чолі з Іваном Дзюбою започаткувала видання "Енциклопедії сучасної України" (ЕСУ). Пані Люба зразу передплатила 20 комплектів Енциклопедії, зокрема, зробила це для Львівської Ліги Українських Жінок та Львівської гімназії "Відродження".

А скільки справ колишніх дивізійників вона підтримувала! Робила це з особливим респектом в пам'ять свого чоловіка – колишнього дивізійника.

Неможливо в короткому дописі зібрати всі її діяння. Хочеться лише засвідчити, що постать пані Люби і вся її діяльність є чудовою ілюстрацією великої любові до України, самовідданої жертвовності та правдивого патріотизму української жінки.

*Лідія Купчик,
Ева Щирбан,
Звенислава Кар'як.*

PEACE CORPS: 20 Years of Service in Ukraine

by Olesia Wallo

Students of the Kolky Lyceum, Volyn' oblast, at the Day GLOW (Girls Leading Our World) Camp, organized by Benjamin Hogue and other Peace Corps volunteers in April of 2012

Photo by Benjamin Hogue

For 20 years now, U.S. Peace Corps volunteers of different ages and backgrounds have been coming to Ukraine to work in schools, community centers, and nongovernmental organizations as teachers of English, teacher trainers, youth camp organizers, community development facilitators, and much more. The Peace Corps program in Ukraine, established in May of 1992, is the largest one among the countries where Peace Corps operates, with 438 volunteers currently serving in all the regions of Ukraine.

Many Peace Corps volunteers are placed in small towns and villages where their professional and technical expertise can be truly invaluable and difficult to obtain in other ways. At the same time, their presence and participation in these communities allows for intercultural dialogue and gives both the American volunteers and their Ukrainian counterparts a chance to learn about and from each other, which is one of the major goals of the Peace Corps program.

In Ukraine, Peace Corps volunteers work in one of three areas: teaching English as a foreign language, youth development, or community

development. As teachers of English in secondary schools, volunteers help Ukrainian students improve their language skills through innovative teaching methods and materials as well as through extracurricular activities such as English clubs, debates, contests, and weekend or summer camps. They are also a valuable resource for the Ukrainian teachers, helping establish language centers at schools, sharing their approaches to teaching, and participating in school curriculum development. Those volunteers who work in youth development cooperate with local schools, youth social services centers, orphanages, and NGOs to organize projects that help young Ukrainians develop leadership and professional skills, teach them about healthy lifestyles and relationships, and raise their awareness about the dangers of substance abuse. Finally, community development volunteers work mostly through NGOs and in cooperation with local businesses and municipal government agencies to promote social and economic development at the local level and help local institutions achieve organizational sustainability.

Oftentimes, however, it seems that the dividing line between the three project areas of Peace Corps in Ukraine is not so clear-cut, as many volunteers' activities ultimately work towards the goals of all three projects. "Of course my students are learning English from me," says Benjamin Hogue, a Peace Corps volunteer who works at the Kolky Lyceum in the Volyn' region, "but I feel that I have the opportunity to empower students to become active citizens who are willing and able to participate in the shaping of the future of their communities and country. My students understand that their education is a way to make their future better. There is a momentum of change that the students are already working towards, so encouraging creative thinking, opening minds to new ideas, and engaging in spirited discussions are just some of the benefits to the job. The youth of Ukraine are beginning to see their potential as leaders of change, and it is such a privilege to be here and work with such motivated and inspiring people."

A good example of an initiative that combines youth development and teaching English is GLOW/TOBE camps—either weekend or summer youth camps in English, organized by Peace Corps volunteers and coordinated by Peace Corps Ukraine's Gender and Development Council (GAD). GLOW, which stands for "Girls Leading Our World," and TOBE, which means "Teaching Our Boys Excellence," teach young Ukrainians self-esteem, leadership skills, and the principles of gender equality as well as raise their awareness about such issues as human trafficking, abusive relationships, and violence against women.

In early March of 2012, 10 GLOW/TOBE weekend camps were held by Peace Corps volunteers in different regions of Ukraine, and longer camps are being planned for the summer. Activi-

ties ranged from team-building games, self-esteem and positive body image discussions and exercises, role-plays about gender stereotypes in Ukraine, to making up a Girls' Bill of Rights. All the lesson plans and other materials for the camps were developed and put together into a manual by several Peace Corps volunteers who are members of GAD.

Ashley Greve, the leader of this project and Peace Corps volunteer in Kvasyliv (Rivne region), held a day GLOW camp for girls aged 14-17. "In my opinion, the biggest problem with gender equality in Ukraine is that girls need to feel more empowered," says Ms. Greve. "They need to feel like they can do any job that a man can do. (...) They need to feel like they have the right to speak out if they witness injustice, and that they are responsible for shaping their own futures. It's not easy to make girls feel empowered, but I have seen many strong young girls in Ukraine that have the power to change their society's view of women."

As the UNWLA works out the details of its own gender education initiative in Ukraine—the gender/women's studies lectureship at the Ukrainian Catholic University, which aims to influence thinking about gender in future UCU graduates—it is encouraging to realize that similar educational projects for younger Ukrainians are already in place. And Peace Corps volunteers who run these projects have their hopes that the seeds they are planting now among Ukrainian youth will take root in the future. "The best moment I have had while working on projects for gender equality was when my tenth form girls announced that they would host their own Day GLOW camp next year after I leave," says Ashley Greve. "I am proud that they are actively working to spread the message of girls' empowerment."

Peace Corps volunteer Ashley Greve with her students at the Day GLOW Camp in Kvasyliv, Rivne oblast

Photo by Olena Fedas

HOW TO ACHIEVE RADIANT-LOOKING SKIN

by Ihor Magun, MD, FACP

Every woman longs for glowing skin that shimmers year round—skin that looks good without excessive makeup. Thankfully, there are ways to a more natural-looking and youthful visage that require only a few minutes per day. So let's start our facial fitness regimen and get glowing!

- ♦ The most important secret to radiant skin is a regular exfoliation treatment. Exfoliation should be done several times per week to remove the dead cells that are the cause of dull-looking skin. Exfoliation regenerates and rejuvenates the skin surface for a younger and fresher look.
- ♦ There are many products available in different price ranges. Spend a few minutes looking at the various choices. Products that are unscented, hypoallergenic, and dermatologist-approved are probably your best bet. Products manufactured by Neutrogena and Olay are usually of a good quality, reasonably priced, and found in many pharmacies. There are of course more expensive products, but they are not necessarily better. However, if you are looking for a specific additional benefit or for a product designed for more sensitive skin, by all means invest in it.
- ♦ The difference between cleansers, masks, and peels is the duration of application. Most cleansers are just applied to the face and washed off. Masks and peels are left on for a period of time, which permits active ingredients to penetrate into the skin. Peels actually bond the dead skin cells, so use them sparingly. Overuse of peels can not only damage the skin but also make it more sun-sensitive.
- ♦ After exfoliating, apply an antioxidant serum, such as 10% L-ascorbic acid, followed by a moisturizer.
- ♦ Get adequate rest. Don't underestimate the importance of eight hours of sleep. Sleep less, and your face will show it. Utilize this time to rejuvenate the skin with the help of a moisturizer. Consider seeing a physician to prescribe a retinoid cream to use at night. Alternatively, you can purchase a nonprescription version.
- ♦ Eat a balanced diet. Incorporate fresh fruits, especially berries, and vegetables, especially green leafy ones, as well as lean meat, fish, and whole grains.
- ♦ Stay well hydrated. Monitor alcohol intake, as too much of alcohol is never a good idea.
- ♦ Try to work on stress management. Practice meditation to de-stress. Laugh frequently: everyone seems to have a more positive aura and a youthful glow when smiling and laughing.
- ♦ Apply sunscreen daily. An SPF of 30 or more is a good choice. If you must have some bronze color, opt for a self-tanning product or a spray-on tan.
- ♦ Lastly, keep skin care simple. Get into a good routine and do not mix too many products. Some products cancel each other out. Also, give time for the products to work.

Remember to take care of your skin on a daily basis. Doing this will not only make you feel great about yourself but also get you compliments on how good you really look.

ЛІКУВАЛЬНІ ВЛАСТИВОСТІ ГРУШКИ

Ще в давні часи побутувала думка, що грушка допомагає знижувати температуру та гоїть рани. В наші дні вчені дослідили, що грушки мають в собі тонізуючі речовини, різні вітаміни та велику кількість фолієвої кислоти, яка так необхідна вагітним жінкам та дітям.

Хворим бронхітом чи навіть туберкульозом дуже корисно є їсти варені або печені грушки. А відвар з сушених грушок лікує кашель, допомагає при хворобі сечових шляхів. Свіжі грушки допомагають лікувати різні шлункові хвороби, допомагають у випадку захворювання кровоносної системи, укріплюючи капіляри.

Але при споживанні грушок потрібно дотримуватись деяких обмежень. Не варто їсти свіжі грушки відразу після ситного обіду, краще почекати з півгодини. А також після грушок швидше ніж за три години лікарі не радять споживати м'ясо, застерігають від вживання грушок надще.

А ще грушка – змненитий косметичний засіб, наприклад, якщо розімнути її з ложкою сметани, додати ложку соку грейпфрута і намастити цією сумішшю обличчя на 30 хвилин. Така маска зволожує суху шкіру. Допомагає м'якоть грушки і у виведенні веснянок, що так турбують юних красунь. Такі маски легко змиваються літеплою водою.

Казка про Сніжка і його матінку

На лісничівці в глибині густого Карпатського лісу в домашньої кози народився маленький цапок. Він був таким біленьким, ніби сніг, що ще виднівся на вершинах гір, хоч на долах вже зеленіли дерева і росла травичка, тому його і назвали Сніжком. Сніжок швидко ріс і йому ставало скучно жити за високою огорожею. До того ж він ріс збиточним цапком, то мама коза була змушена його часто сварити, а часом і брала в ратички бука для науки.

Сніжок не розумів, чому йому не можна бігати до лісу, не розумів, чому з ним не хочуть буцатися головами пес Бурко та котик Мурчик – у Сніжка вже випнулися на лобіку невеличкі ріжки, то хотілося випробувати їх міцність. А Мурчик боляче бив лапкою його по носику і втівав на дерево, де до нього Сніжок дістатися не міг. Бровко взагалі ховався від цапка у свою будку. Мама пояснювала Сніжкові, що вночі Мурчик і Бурко не сплять, бо стережуть лісничівку, то вдень мусять відпочивати, крім того, Бурко і вдень ходить з лісничим по лісі, пильнуючи за порядком у ньому. Сніжок цього не розумів і вважав, що всі його не люблять. А особливо він думав, що не любить своїй матінці.

Одного сонячного травневого дня Сніжок, ганяючись за метеликами, забіг у город лісничівки. Він так бігав, скакав по грядках, що геть витолочив ніжками молоду капусту. Мама дуже розсердилася на нього, знову знайшла прутика і відлупцювала для науки по хвостику. Сніжок, гірко поплакавши якусь хвилю, вирішив втікати до лісу і вже більше ніколи не повертатися додому.

Ліс зустрів Сніжка веселим гамором птахів, які зовсім не звертали уваги на Сніжка, то цапкові знову стало скучно. Але на невеликій галявині він зустрів трьох зайчиків. Вони з радістю прийняли цапка до свого гурту. З ними Сніжок скубав зелену травичку, напився смачної джерельної водички. А вже в забавах з зайчиками настрибався і набігався аж до несхочу. Правда, буцатися голівками зайчики з ним не хотіли. Час спливав швидко і весело. Про дім і про маму не хотілося і думати.

Я люблю свою матусю

А я дівчинка Ганнуса,
Я люблю свою матусю.
Вона мене доглядає,
Рідних звичаїв навчає.
І хоч я – мала дитина,
Знаю все про Україну.
Виросту і разом з братом
Помандрую у Карпати.

Подарунок

Дуже люблю малювати:
Сонце, небо, квіти, хату.
Розмальовую фарбами
Подаруночок для мами,
Ще й листівку напишу:
«Мамо, я тебе люблю!
Ти для мене – сонечко!»
І гарненько допишу:
«Твоя любя донечка».

Раптом над поляною пропливла якась велика тінь. Зайчики прудко вскочили до кущів, що росли між деревами, і заховалися в них. Сніжок не послухав закликів зайчиків, а гордо наставив ріжки для оборони від ворога, якого не бачив. Не зчувся, як опинився у повітрі і заверещав від болю. Це в його спину вп'явся гострими кігтями великий карпатський орел Беркут. Орел ніс Сніжка над деревами, ось збоку виднілася лісничівка, і цапок голосно покликав маму: – Ме-ме!! Мамочко, рятуй мене!

Сніжок був вже досить важкий і Беркут змушений був трохи відпочити. Він сів на скелю і послабив свої кігті. Сніжок миттю скористався нагодою, зіскочив зі скелі і заховався під кущем калини, як навчився у зайчиків, не забуваючи кликати на допомогу матінку.

Мама-коза чула крики синочка і щодуху бігла йому на допомогу. Але крик Сніжка почув і вовк Сіроманець, що часто спільно з Беркутом полював у лісі. Під кущ калини Сіроманець і коза-мама прибігли майже разом. Мама собою затулила синочка. Вовчисько зовсім не злякався рогів кози, лише зрадів, що матиме більшу здобич. Козу він їстиме сам, а цапка віддасть Беркутові. Вовчисько кусав до крові боки мами-кози, відкусив їй вухо, а зверху клював спину її Беркут. Коза вже зовсім вибилася з сил, коли раптом почувся гавкіт. То Бурко вискочив з-за дерев і сміливо накинувся на вовка. А тут ще і загриміли вистріли з рушниці – на допомогу поспішав лісничий.

Лісничий ніс на своїх сильних плечах поранену козу, вслід за ним дріботів Сніжок, а позаду з гордо піднятою головою, поважно і привітно махаючи хвостом, йшов Бурко. Сніжок тепер вже добре знав, як його люблять у лісничівці, а особливо матінка, і обіцяв собі бути завжди слухняним і ввічливим зі своїми домашніми.

Святослав Левицький.

Моя вишиванка

Називаюся Іванко,
Маю гарну вишиванку,
Бабця її вишивала,
Мама вранці прасувала.
Дуже дякую обом, –
Виросту я козаком.

Вірші Святослави Гой-Стром.

Перші коржі:

2 цілі яйця і три жовтки.
4 ложки цукру-пудри.
1 горнятко масла, покраяного.
2 горнятка борошна.
Цедра цитрини.

Другі коржі:

4 ложки масла.
4 ложки мелених горіхів.
1 ложка цукру-пудри.
6 ложок борошна.
2 ложки сметани.
4 жовтки, цедра.

Перші коржі. Змішати у міксері до суцільної маси яйця, цукор і масло. Додати цедру і борошно. Добре вимішати. Поділити масу на дві частини і виложити до двох вимашених тортівниць. Пекти в нагрітій до 300 ст. печі протягом 20-30 хвилин.

Другі коржі. Змішати в міксері масло, мелені горіхи, цукор-пудру, борошно, сметану, жовтки і цедру. Терти до утворення суцільної маси. Поділити на 2 частини і пекти у двох вимашених тортівницях 15-20 хвилин у печі, нагрітій до 300 ст.

Коли коржі прохолонуть, перекласти їх, чергуючи, кавовою і горіховою масами. Покрити чоколядовою склицею.

Маса кавова. 2 ложки масла втерти з 2-ма ложками цукрової пудри. 2 жовтки втерти з 2-ма ложками цукру, аж збілюють. Розвести 1 ложку кави у двох ложках кип'ячої води. Заварити на парі втерті жовтки з кавою, щоб загусло. Коли простигне, додати рум і втерте масло, все добре вимішати.

Маса горіхова. 2 ложки вершків заварити з ½ ложки ванілі. Кип'ячими залити 1 горнятко мелених горіхів і збивати, поки не згусне. Як прохолоне, додати 2 білки, збиті з 2-ма ложками цукру. Все легко вимішати ложкою.

Склиця чоколядова. Сік з цитрини, 1 білок, 1 фунт цукру-пудри добре розтерти. Додати 1 ложку масла і 2 ложки розтопленої чоколяди. Все разом добре розтерти. Змастити верх торта.

Цвібак

6 яєць
6 ложок цукру-пудри
1 ложка цитринового соку
6 ложок борошна

Бакалії: ½ горнятка родзинок
1 горнятко краєних горіхів
1 ложка помаранчевої цукати
1 ложечка борошна

Жовтки втерти з цукром, додаючи потрохи цитриновий сік. Білки вбити на тугий шум. Додавати до жовтків на череміну борошно з шумом. Бакалії черемішати з ложечкою борошна і легко вимішати з тістом. Виложити до вимашеної довгої форми розміру 12 × 3 × 2" і всунути до вигрітої печі на 350 ст. на 30 хвилин.

З. Терлецька. «Українські страви», Філядельфія, 1971. Ст. 153, 169.

ПРО КОРИСТЬ ЗЕЛЕНОГО ЧАЮ

Тисячоліттями споживали зелений чай мешканці Східних країн. А не так давно цей ароматний напій став популярним і на Заході. Зелений чай складається з тих же компонентів, що і традиційний чорний чай, але технологічний цикл при його виготовленні знижує в ньому кількість кофеїну, збільшуючи кількість поліфенолів. Вчені запевнюють, що зелений чай є ефективним для профілактики хворіб Паркенсона та Альцгаймера, знижує рівень «поганого» холестеролу, попереджує розвиток ракових захворювань.

А щонедавно китайські вчені зробили ще одне феноменальне відкриття: випиваючи щоденно два горнятка зеленого чаю, людина може захистити себе від радіації, яка випромінюється з персональних комп'ютерів. Антиоксидант зеленого чаю в 25 разів сильніший від вітаміну Е і в 100 разів від вітаміну С у захисті ДНК молекул від пошкоджень, що пов'язані з онкологічними захворюваннями. Отже, можемо зробити висновок, що вживання зеленого чаю може продовжити життя тих людей, які багато часу проводять, працюючи на комп'ютері.

MASHA ARCHER

extraordinary jewelry

Available at...

The Ukrainian Museum Gift Shop

222 East 6th Street

New York, NY 10003

212-228-0110 • 212-228-1947

also available online at...

www.ukrainianmuseum.org

www.masha.org

www.pavaticollections.com

www.colletteconsignment.com

www.apassingfancy.com

www.axelsltd.com

visit www.masha.org for more venues and trunk show updates

'maria muchin'

san francisco • 415.861.8157
www.masha.org • masha@masha.org

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS

Anna Krawczuk, Iryna Kurowyckyj

Marianna Zajac – President

EXECUTIVE COMMITTEE

Ulana Zynych	– 1-st Vice President
Anna Macielinski	– 2nd VP – Membership
Sophia Hewryk	– 3rd VP – Culture
Lidia Bilous	– 4th VP – Public Relations
Daria Drozdovska	– Corresponding Secretary
Nadia Cwiach	– Treasurer
Roma Shuhan	– Financial Secretary
Olha Kuzyszyn	– Press Secretary
Vera N. Kushnir	– Member-at-Large
Mariya Andriyovych	– Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Irena Rudyk	– Social Welfare Chair
Sviatoslava Goy-Strom	– Education Chair
Roksolana Misilo	– Arts and Museum Chair
Maria Polanskyj	– Scholarship/Student Sponsorship Program Chair
Olha Drozdowycz	– Archives Chair
Martha Pelensky	– Ecology/Women's Health Chair
Roxolana Yarymovych	– Member-at-Large Chair
Zoriana Haftkowycz	– Website Chair

REGIONAL COUNCILS

Lydia Jachnycky	– Detroit
Iryna Buczkowski	– Philadelphia
Halyna Romanyshyn	– New York City
Zinnia Dzus-DeBole	– New York North
Olha M. Lukiw	– New Jersey
Daria Fedoriw	– Ohio
Lubomyra Kalin	– Chicago
Gloria Horbaty	– New England
Maria Cade	– New York Central
Orysia Nazar Zynycz	– Liaison for Branches-at-Large

AUDITING COMMITTEE

Oxana Farion	– Chair
Jaroslava Mulyk	– Member
Renata Zajac	– Member
Maria Tomorug	– Alternate
Tatiana Rishko	– Alternate
Oksana Skypakewych Xenos	– Parliamentarian
Lidia Slysh	– Ukrainian-language editor of <i>Our Life</i>
Olesia Wallo	– English-language editor

**СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
 UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
 CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM**
 171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
 Phone / Fax: 732-441-9530
 E-mail: Mariapolanskyj@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
 (212) 228-0110 • Fax (212)228-1947
 E-mail: info@ukrainianmuseum.org
 Website: www.ukrainianmuseum.org

“УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ” – ст. 3 – “UKRAINIAN DESIGNS.”
Взори з жіночих сорочок над Дністром (Східне Поділля).